

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

3. BŘEZNA 2002

Z obsahu:

Návrat

ke kořenům víry

Katecheze Jana Pavla II.
na Popelační středu 2002

- strana 2 -

Ztratilo manželství svou stvořitelenskou výlučnost?

Joachim kardinál Meisner

- strana 4 -

Více kyslíku pro tvé dítě

- strana 7 -

Modlitba v rodině

Anita Oberederová

- strana 9 -

Světlo z jiného světa (2)

Karel Josef Walner

- strana 10 -

Víš, že se můžeš stát andělem?

Misie sv. Terezičky
shromažďuje

„anděly modlitby”

- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (9)

Četba na pokračování

- strana 13 -

Zabíjet se dá nejen nožem

- strana 14 -

Poselství papeže

Jana Pavla II.

k postní době 2002

- strana 15 -

Život Kristův (66)

Kristologické katecheze

Jana Pavla II.

- strana 14 -

Foto L'Osservatore Romano 15. 2. 2002, Internet

**Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte! (Mt 10,8) - Ústřední myšlenka
pro letošní postní dobu, kterou vytyčil Svatý otec Jan Pavel II.**

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 17,3-7

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abyš zahubil nás, naše děti a náš dobytek žíznil?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenuji mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. čtení - Řím 5,1-2.5-8

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ni stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.

Evangelium - Jan 4,5-42

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, se posadil – tak jak byl – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. Samařská žena mu odpověděla: „Jakže? Ty, žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít‘, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil, i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žížeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“

Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‚Nemám muže‘; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla:

Pokračování na str. 3

Návrat ke kořenům víry

Katecheze na dnešní Popelční středu souvisí se zvláštním duchem modlitby, rozjímání a kajivosti. Spolu s celou Církví nastupujeme čtyřicetidenní cestu přípravy na Velikonoce udělením popelce, doprovázeného Kristovou výzvou: Obráťte se a věřte evangeliu (srov. Mk 1,15). Každé lidské bytosti se tak připomíná její hříšnost spolu s potřebou pokání a obrácení.

Nezasloužený Boží dar

Křesťanská víra nám připomíná, že toto naléhavé pozvání odvrhnout zlo a konat dobro je Boží dar, na kterém závisí všechno skutečné dobro pro lidský život. Všechno má svůj původ v nezištné iniciativě Boha, který nás stvořil pro štěstí a všechny věci obrací ke skutečnému dobru. On i naše předsevzetí k obrácení předchází svou milostí a doprovází naše úsilí o plné přilnutí k jeho spásné vůli.

Hlavní téma letošního postu

V letošním poselství k svatopostní době, které bylo před několika dny zveřejněno, jsem chtěl vytýčit pro celý katolický svět téma nezištné vstřícnosti

Boží iniciativy týkající se našeho života, která jako podstatný prvek prostupuje celé biblické zjevení. Svatopostní doba je »prozřetelnostní příležitostí k obrácení« právě proto, že »nám pomáhá rozjímat o tomto úžasném tajemství lásky«, v jejímž světle nás Kristus napomíná: *Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte* (Mt 10,8). Postní putování se tak ukazuje ve své hlubší realitě jako »návrat ke kořenům víry, protože když rozjímáme o daru nesmírné milosti, jakou je vykoupení, nemůžeme si neuvědomit, že toto všechno nám bylo darováno z láskyplné božské iniciativy« (Poselství k postní době).

Jediná možná odpověď

Apoštol Pavel vyjadřuje přiléhavými a aktuálními slovy nezaslouženost milosti ze strany Boha, který nás smířil z lásky sám se sebou. Připomíná totiž, že *sotva kdo položí život za spravedlivého, možná, že se někdo odhodlá umřít za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci* (Řím 5,7-8). Tento Bůh, který nás ve své nesmírné lásce stvořil a který stejně tak z lásky pro nás určil, abychom s ním měli plné společenství, očekává od nás odpověď stejně velkodušnou, svobodnou a uvědomělou.

Cesta obrácení, kterou dnes s důvěrou nastupujeme, spadá plně do tohoto původního kontextu lásky a nezištnosti. Nepředstavují snad almužny a projevy bliženské lásky, ke kterým jsme vyzváni, abychom je uskutečňovali zvláště v tomto kajícím období, odpověď na nezištnost božské milosti? Jestliže jsme zadarmo přijali, máme zadarmo dávat (srov. Mk 10,8).

Protiváha tržní mentality

Současná společnost má hlubokou potřebu znovu objevit hodnotu nezištnosti zvláště proto, že v našem světě, jak se zdá, často triumfuje logika zaměřená výlučně na vyhledávání zisku a výdělku za každou cenu. Tváří v tvář rozšířenému pocitu, že každé rozhodnutí a počín jsou ovládnuty logikou tržního prodeje a zisku a že triumfuje zákon co největší možné tržby, předkládá křesťanská víra ideál nezištnosti založený na uvědomělé lidské svobodě, oživované autentickou láskou.

Svěrme těchto čtyřicet dní intenzivní modlitby a pokání Panně Marii, Matce krásného milování. Ona nechť nás provází a dovede k důstojné oslavě velkého Kristova velikonočního tajemství, zjevení nejvyšší nezištné a milosrdné lásky nebeského Otce.

Přeji všem dobrou svatopostní dobu!

Bolletino Vaticano

13. 2. 2002

Setkání s Pramenem

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Dej mi napít!

Pojď za Pánem k Jakubově studnici. S přispěním Ducha svatého se můžeš opět přesvědčit, že s naší přirozeností přijal i naše slabosti, aby se nám stal *podobným ve všem kromě hříchu*.⁽¹⁾ Dlouhá cesta z Judska do Galileje jej unavila. Chce přečkat polední úpal u tohoto pramene. Ale jeho srdce nikdy neodpočívá. Právě se otevírá vstříc bloudícím ovcím.

Ke studnici přichází jedna z dcer znepráteného národa a je překvapená přítomností osamocené poutníka z rodu Davidova. Jak se k ní zachová? Ježíš ji oslovuje způsobem, který je schopný bořit přehradu a předsudky: prosí ji pokorně, aby mu prokázala laskavost. Není to účinné vstřícné gesto? Pán tak s oblibou klepe na lidská srdce: žádá tě o maličkost, aby ti pak mohl nabídnout své nekonečné dary. Kéž bys vždy *znala Boží dar a věděla, kdo ti to říká*, abys tyto jeho vstřícné prosby nikdy nepřeslechla! Jak slyšíš z jeho slov, vyhovět Pánu znamená především obdarovat sám sebe.

Jeho dary ovšem daleko překračují vše, co si pod nimi můžeš představit a co od nich očekáváš. Samaritánka zatím myslí pouze na vodu, po které by už nikdy nepocítila žízeň. Pán však sleduje něco mnohem většího: nabízí jí, aby napojila svou duši z jeho bezedných pramenů pravdy, spravedlnosti a čistoty. Ale jeho dary a milosti mohou posloužit jen tomu, kdo je s ochotou přijímá. Překážky, které se tu objevují, mívají nejčastěji své kořeny v oblasti svědomí.

Tato samařská žena žije v poměru, který neodpovídá ani pravdě, ani spravedlnosti, ani čistotě. Když se to snaží před Pánem zakrýt, vysloví mimoděk pravdu, kterou si nechce přiznat. Zpytovat svědomí neznamená hledat cestičky k sebeospravedlnění, nýbrž podívat se na sebe a na své jednání očima nejspravedlivějšího a nejsvětějšího Pána, před kterým nic není skryto. Před jeho pohledem se nemáš proč skrývat, právě naopak, vždyť je to nejvyšší milosrdný pohled pravdy, který nepřišel slídit, nýbrž uzdravovat.

Palčivé otázky však někdy řešíme tak, že je obcházíme. I Samařanka raději rychle obrací pozornost ke sporným otázkám z oblasti víry. Pánova odpověď se nemusí týkat jen Samařských. Myslíš, že o tobě nemůže platit: *Vy uctíváte, co neznáte?* Známe pravosti naší víry nespočívá v tom, jak se nám líbí a jak nám více vyhovuje. Ve skutečnosti to není víra, co nás rozděljuje, ale naše vlastní subjektivní názory. Pán ti přichází na pomoc, aby ti ukázal, že pravda není ani na této, ani na jiné naší hoře.

Všechny rozpory skončí, jakmile se všichni stanou *opravdovými ctiteli* a budou uctívat nikoliv své oblíbené zvyklosti a lidská podání, ale pravého *Boha v duchu a v pravdě*. Pros Pána, aby ti dal pít plnými doušky ze studnice tohoto poznání.

Ježíš se přece rád dá poznat těm, kdo hledají opravdu jeho samého a nikoliv své uspokojení. Není ti nápadné, že tato samařská žena pochybné pověsti je ve skutečnosti první, komu se Ježíš osobně představí jako Mesiáš? Ona totiž zcela správně právě od něho očekává vyřešení všech rozporů. Projevuje obdivuhodnou ochotu podřídit se tomu, co oznámí Mesiáš. *Bůh si hledá ty, kdo ho takto ctí*. Pokloň se jedinému pravému Spasiteli, který je Cesta, Pravda a Život⁽²⁾, a pros jej, aby tě očistil ode všeho, co není jeho, ale pouze tvé.

Jak opravdu upřímná je touha Samařanky po Mesiáši, poznáváš z toho, jakou radost prožívá z tohoto setkání. Zapomíná na to, proč vlastně přišla ke studnici, a běží všem oznámit radostnou zvěst a už nemá ani zájem zakrývat, že nežila podle pravdy: *Pojďte se podívat! Všechno mi řekl! Není to Mesiáš?* Radost z opravdového setkání s Pánem si není možno nechat jen pro sebe, především však znamená počátek nového života.

Její apoštolská horlivost přináší bohaté plody. Pán z ní učinil nástroj své milosti. Toho, kterého jeho vlastní soukmenovci chtěli shodit ze skály⁽³⁾, prosí tito cizinci, aby u nich zůstal. *A mnoho jich uvěřilo pro jeho slovo*. Nyní vyznávají to, o čem jeho rodáci nechtěli ani slyšet: *Víme, že toto je opravdu Spasitel světa!*

To nechť je pro tebe povzbuzením i varováním. Povzbuzením, že nikdo, ani ten, kdo se ti zdá cizí či nepřátelský, není vyloučen z okruhu Boží slitovnosti a dobroty; nediv se proto, jestliže zjistíš, že Pán a Duch rozmlouvá i s nimi. A varováním, že i těm, kteří se počítají mezi vyvolené, může naopak *zatvrdnout srdce jako v Meribě, jako v Masse na poušti*⁽⁴⁾.

Projev Ježíši ochotu vyslechnout ho se vši pozorností, aby i tobě mohl říct *všechno*, co není v tobě podle pravdy, spravedlnosti a čistoty. Pros ho, aby se stalo tvou žízní a hladem *činit vůli toho, který tě posílá, abys konala jeho dílo*. Pozvedni oči, rozhlédni se kolem sebe: *Pole již zbělela ke žni!* Je čas nastoupit pilně do práce, ale počítat s tím, že někdo jiný rozséval a někdo jiný sklízí. Rozsévá Duch Boží a jeho nezasloužená milost, tak jak jsi to viděla v městě Sycharu.

Má duše, *jásej Hospodinu a oslavuj Skálu své spásy!*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Žid 4,15; ⁽²⁾ srov. Jan 14,6;

⁽³⁾ srov. Lk 4,29; ⁽⁴⁾ resp. žalm 95;

⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 95; ⁽⁵⁾ resp. žalm 33

Pokračování ze str. 2

„Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: ‚Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.‘“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze židů. Ale nastává hodina – ano, už je tady – kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, ten, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je konat vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: ‚Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.‘ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromáždí úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: ‚Jiný rozsévá a jiný sklízí.‘ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

Ztratilo manželství svou stvořitelenskou výlučnost?

V současné situaci na Západě není aktuálnějšího tématu: Ztratilo manželství svou stvořitelenskou exkluzivitu? Papež Jan Pavel II. napsal ve svém listě *Novo millennio ineunte*: »Zvláštní pozornost je třeba věnovat pastoraci zaměřené na rodiny, která je velmi potřebná právě v historické situaci, v níž pozorujeme velmi rozšířenou a hlubokou krizi této základní instituce. Podle křesťanského pojetí manželský vztah mezi mužem a ženou – je to vztah úplný, jedinečný a nerozlučitelný – odpovídá původnímu Božímu záměru, který byl v dějinách postižen zamlžením v důsledku *tvrdosti srdce*. Kristus však odhalením toho, co Bůh na počátku chtěl (Mt 19,8), postavil manželství opět do jeho původního lesku. V manželství povýšeném k důstojnosti svátosti je vyjádřeno hluboké tajemství snoubenecké Kristovy lásky k jeho Církvi (srov. Ef 5,32). Církev nemůže v této době ustupovat tlaku určité kultury, byť byla jakkoliv rozšířena a jakkoliv bojovná. Spíše musí učinit všechno pro to, aby rodiny dokonalou výchovou v duchu evangelia dávaly přesvědčující příklad o tom, že je možno žít v manželství, které zcela odpovídá Božím záměrům i skutečným potřebám lidské osoby: osoby obou manželů a především každé z těch nejzranitelnějších osob, totiž dětí.« (47).

V této tematické se nejedná o sekulární hodnoty lidské existence, nýbrž o skutečné základy jednotlivých lidí, rodin i celých společností, a tím i Církve.

1. Absolutní výlučnost manželství je možno poznat i bez nadpřirozeného zjevení jako něco, co je nám dáno.

Víme, že věci tohoto světa jsou nám nejen k dispozici,

nýbrž že jsou zde jakožto požadavek, poselství, povolání, které musí člověk přijmout. K tomu dostal rozum, aby se při svém konání nechal řídit tím, co přijímá z věci jakožto poselství. Lidé jsou zde v dvojí základní odlišnosti, totiž jako muž a žena. Důvod pro toto podstatné rozlišení na muže a ženu spočívá v tom, že jsou určeni, aby se v manželství stali jedním tělem. Toto láskyplné sjednocení muže a ženy spojil Bůh od počátku s plodností, aby z manželství současně vyrůstala rodina a dvojice se tak stávala trojicí. Není člověka, který by přišel na svět jiným způsobem, takže každému musí být zcela jasné, že pohlaví jsou zde proto, aby zakládala manželství a rodinu.

Jestliže je v této době ve starých křesťanských kulturních zemích v plném proudu úsilí o uzákonění takzvaného homosexuálního svazku, pak to zcela odporuje lidskému rozumu, protože začal vnímat ze skutečností věci zcela jiné po-

selství. Kdyby měli zakládat dva muži nebo dvě ženy spolu vztah podobný manželství, musel by Stvořitel již čistě fyziologicky utvořit muže a ženu zcela jinak. Neboť dal sexualitě nejen ten smysl, aby byla sdílením lásky, ale zcela neodlučně s tím spojil i smysl, aby předávala dále život. A oba tyto smysluplné obsahy mohou naplnit spolu jen muž a žena. Etablování homo-svazku proti rozumu znamená demontáž manželství a struktury, která byla vložena do jeho smyslu.

Když je v biblické zprávě o stvoření řeč o tom, že Bůh stvořil člověka, a to jako muže a ženu, a že v tvůrčím aktu přetvořil chaos v kosmos, pak profilování homo-svazku, tedy manželství mezi partnery stejného pohlaví vedle manželství, představuje úpadek smysluplného kosmu zpět do nesmyslného chaosu. Za to bude muset lidstvo krutě zaplatit. Neboť to, co neslouží životu, to slouží konci konců smrti. Zde se jeví muslimové rozumnější než někteří křesťané, protože v muslimském kulturním prostředí by byl homo-svazek nemyslitelný.

2. Manželství ve vykoupení.

Existuje obraz Trojice, kde v horní části obrazu je Bůh Otec, pod ním Duch jako holubice a dole Syn jako chlapec. Vedle této vertikální Boží linie stojí napsáno: Sanctissima Trinitas increata, tzn. Nejsvětější Trojice nestvořená. Vedle chlap-

ce Ježíše stojí vpravo Maria a vlevo sv. Josef a pod touto horizontální lidskou linií stojí: Sanctissima Trinitas creata – Nejsvětější Trojice stvořená. Rodina je tedy obraz trojjediného Boha. A manželství je pramen rodiny. Bůh není samotář nebo jedinec, nýbrž Bůh se zjevil jako jeden Bůh ve třech osobách.

Když čteme v 1. Janově listu *Bůh je Lásky* (4, 16), pak z toho máme poznat, že Lásky žije z toho, že jako výraz své vnitřní podstaty říká stále »TY«. Otec říká od věčnosti »TY« a toto Otcovo »TY« stojí proti němu jakožto Syn. A Syn, protože je zcela Synem tohoto Otce, říká mu zpět »TY«. A tím, že mu říká »TY«, »TY« od Otce k Synu a od Syna k Otcovi se stává rovněž osobou v Duchu svatém.

Láska je možná vždy jen tam, kde je víc než jeden, nikoliv láska k sobě samému. Bůh je tedy »celý pryč do toho druhého«. Jak říká sv. Tomáš, Bůh je subsistující vztah, osoba jsoucí vztahem. Předávání tohoto Božího obrazu se děje podle trinitárního pravzoru. Tím, že muž a žena si říkají navzájem »TY«, vzniká v jejich středu třetí »TY«, dítě, rodina, Sanctissima Trinitas creata – Nejsvětější Trojice stvořená.

3. Kristus povýšil manželství na svátost.

Klíčovým místem je list k Efezským 5,28-33: *Muž má svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám k sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti své vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s Církví, protože my jsme úd jeho těla. A proto každý z vás ať miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži projevuje úctu.* Autor poukazuje nejdříve na Starý zákon, ve kterém vztah Boha k jeho lidu vypadal jako manželství. V protikladu ke všem jiným bohům pohanského světa není náš Bůh a Bůh proroků ženatý,

nýbrž chová vztah ke své družce na zemi v postavě Božího lidu.

V Novém zákoně se tento obraz manželství mezi Bohem a Izraelem opět přejímá a obnovuje, a to jako vztah Mesiáše ke svému novému lidu. Ve stejném myšlenkovém vzoru jako ve Starém zákoně jde o to, že Mesiáš je Ženich. Je třeba mít dobře na zřeteli, že vztah Krista k Církvi není odvozen od vztahu muže a ženy, nýbrž naopak, manželský vztah Krista a jeho Církve je pravzor a norma pro manželství mezi mužem a ženou. Tedy milostiplný vztah Církve ke Kristu je normativním vzorem pro křesťanské manželství.

Křesťanské manželství je tedy současně vloženo do většího tajemství, do větší lásky, totiž lásky Krista k jeho Církvi, Mesiáše k jeho mesiášskému lidu. Uvnitř tohoto zázraku je »sjednění« muže a ženy svým způsobem jeho zobrazením a nachází svoji normu v něčem větším. Z toho je vysvětlitelné, proč je pro Ježíše zákaz rozvodu tak důležitý. U Matouše se to objevuje dvakrát, dále je to citováno u Marka, u Lukáše a u Pavla, tedy celkem na pěti místech. Proč do toho vkládá Ježíš tak velkou hodnotu? Zřejmě i pro Ježíše je manželství obrazem Boží věrnosti k jeho lidu. Nemá pro něho význam prázdného, nýbrž naplněného symbolu. Manželství je skutečný, rukama uchopitelný kus této Boží věrnosti k jeho lidu a naopak. Proto je zásadní trvání Církve na zákazu rozvodu hluboce teologicky zdůvodněno.

4. Dítě je nejdříve zcela ve spojení s mateřským organismem.

Dítě se při porodu »vymaňuje« z dosavadního vztahu, pupeční šňůra je přestřižena. A proto, jak říkají psychologové, prvním životním projevem dítěte je křik, křik úzkosti. Výchova pak spočívá v tom, že otec a matka uvádějí dítě do nového vztahu, nejprve k sobě samým,

k okolí a pak i k ostatním lidem. Rodiče jsou současně pro dítě jako tlumočníci bytí. Člověk je v podstatě uveden jen do těch vztahů, které mu přibližují rodiče. Konečně pečují rodiče o to, aby se jejich dítě nestalo sirotkem, až se vytratí ze zorného pole svého dítěte, když třeba zemřou. Proto uvádějí rodiče děti do vztahu s Bohem a s Církví.

Osamocení rodič nemůže, aniž by za to mohl, nahradit celou šíří vztahu otce i matky. Buďto chybí otcovský, nebo mateřský prvek. Proto je nesmírně důležité, aby děti měly otce i matku!

5. Neexistuje otcovská, nýbrž mateřská řeč.

Duchovní život přichází ze slova, nikoliv z obrazu: *Na počátku bylo Slovo* (Jan 1,1). Víra pochází ze slyšeného, nikoliv z viděného. První, co člověk slyší, když přichází na svět, je po dobu těhotenství tlukot srdce jeho matky. Z toho se

vyvíjí řeč srdce, totiž mateřská řeč, ve které se člověk později modlí, zpovídá, vyznává lásku a artikuluje svoji touhu. Z tohoto hlediska jsou naše matky nenahraditelně moudrými nositelkami kultury národa, protože řeč je nejvlastnějším pojmem lidské kultury. Aby matka mohla obdarovat své utvářející se dítě pozitivními hlasy, je nutné, aby nacházela bezpečí a jistotu u svého manželského partnera v harmonickém svazku manželství.

Jeden mladý autor věnoval jednu svou knížku své matce a napsal: »Pro matku, bez které by otec nebyl otcem«, a mohl také napsat: »Pro otce, bez kterého by matka nebyla matkou.«

6. Nikoliv osamělý je obrazem Boha, nýbrž otec, resp. matka tvoří obraz trinitárního Boha.

Člověk má dvě možnosti, buďto se stane otcem, nebo komickým starým mládencem, resp. matkou, anebo podivnou

starou pannou, a to proto, že jsou obrazem Boha, který je trinitární. Co tím chci říct? Je mnoho dětí, které mají ty, kdo je zplodili, ale nemají rodiče. Přivést dítě na svět není žádné velké umění, ale starat se celá léta o děti, a to tak, aby mohly vyrůstat v radostné důvěře a štěstí vstříc budoucnosti, to je zcela jiný úkol. A proto znám mnoho lidí, kteří nejsou biologicky otci nebo matkami, ale jsou jimi v tom nejvlastnějším smyslu, to znamená jejich bytím mohou jiní lidé být šťastnější. Otcovství a mateřství nejsou tedy pouze biologické kategorie, nýbrž jsou to v první řadě kategorie duchovní a duševní. Celibát je založen právě na tom a je také za to odpovědný. Kdyby měl celibát pouze produkovat komické staromládenectví nebo staropanenství, byl by zcela zbytečný.

Je příznačné, že v románských zemích se celibátní kněží oslovují převážně »Padre« – otče, a řeholní sestry »Madre«, tzn. matko. Lidé tuší, že v životě těch, kteří kvůli nebeskému království zůstávají svobodní, se množí všeobecné otcovství a mateřství Boží v dimenzích každodenního života.

7. Má velký pastorační význam, aby bylo kultivováno a posilováno manželství, které má svůj základ v řádu stvoření a které Kristus povýšil na svátost tím, že je zobrazuje ve svém sebedarování Církvi.

Když muž uzavírá manželství, neznamená to v první řadě, že se zříká všech ostatních krásných žen, které tu ještě jsou, nýbrž že především dává přednost té jediné přede všemi ostatními možnými partnerkami. Manželství je v první řadě upřednostnění a pak teprve zřeknutí. Jinak řečeno: Manželka osvobozuje manžela ode všech ostatních možných partnerek. Totéž můžeme říct o muži vzhledem k ženě. V tomto světě je všechno podřízeno použití, spotřebě,

uzavření, zestárnutí. A proto je starost o obnovu manželství trvalým úkolem Církve, ale také samotných manželů.

Je důležité, aby manželé nedali svému manželství zaniknout v rodině. Nikoliv rodina je nerozlučitelná, nýbrž manželství. Když se rodiče zcela ztrácejí ve svých dětech, z manželství nic nezbude, až děti odejdou z domu. Manželství je trvalým pramenem pro rodinu. Znuděné manželství má za následek umírající rodinu.

Ale samo manželství se může stát pokušením k vymření lásky. Při jedné manželské krizi se projevil toto: Mladý manžel vynaložil mnoho námahy, aby svou manželku získal pro sebe. Léta a měsíce před uzavřením manželství byly naplněny úsilím dát konečnou platnost vztahům v manželství. Často se o večerech scházeli, rozmlouvali spolu, dívali se navzájem do očí a nemohli se toho nasytit, čas se jim zdál při tom krátký a stával se ještě kratší. Krátký čas po uzavření manželství prohlásila žena, že si připadá jako vdova. Její muž jako by odpočíval po dlouhodobém úsilí, aby ji získal: žádné rozmluvy, muž odkládá vyžadované rozhovory ze dne na den. Ani se na svou ženu nepodívá, protože stále visí na televizní obrazovce. Když se manželé na sebe nedívají, ztrácejí se jeden druhému z očí, navzájem se odcizují. A když manželé spolu nehovoří, nemají si jednoho dne co říct: Odcizili se jeden druhému, a to znamená smrt manželství.

Pán říká: *Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce* (Mt 6,21). Dnes, v době, kdy bez ustání mluvíme o tom, že nemáme čas, by řekl: »Kde je tvůj poklad, tam budeš mít vždy také čas.« Naše předsudky se odrážejí v našem rozdělení času. Pro to, co máme rádi, máme vždy také čas. Jako velké měřítko pro

intenzitu vztahů manželů může platit, kolik času mají jeden pro druhého.

8. V době, kdy je manželství relativizováno tzv. homo-svazky a četnými rozvody, žádný životní model nepotřebuje více sympatií, pomoci a doprovodu než manželství.

O manželské nevěrnosti různých osob se v médiích hovoří bez ustání, ale o manželské věrnosti se nemluví vůbec. Pozitivní nepatří do palcových titulků, zatímco negativní má rozhodující postavení. Ježíš přirovnává nebeské království k pokladu, který leží skrytý na poli (srov. Mt 13,44), nebo Pavel hovoří o tom, že náš život je s Kristem skryt v Bohu (Kol 3,3). A už ve Starém zákoně stojí: *Opravdu, ty jsi Bůh skrytý* (Iz 45,15). Protože skrytost je teologické místo, kde chce být Bůh na tomto světě hledán

a nalézán, můžeme vycházet z toho, že na tomto světě je mnohem více pozitivního než negativního. Kdo se však pozitivně nerozhodne, že chce vidět to, co je pozitivní, nevidí z něho nic, i když je nabíledni. To platí zvláště pro šťastná a vydařená manželství.

Pro mne osobně je to vždy nejkrásnější zážitek z dovolené, když vidím, jak muž veze na vozíku svou nemocnou ženu nebo naopak. Když se to přihodí, zkusím vždy dát se s těmito lidmi do řeči a říkám jim: »Dokud můžete se svým partnerem společně tančit, není snad vaše manželská věrnost tak velkým uměním. Ale když jeden druhého musí vézt na vozíku, pak je třeba zpívat velepíseň manželské lásky.« Musíme proto spíše vyjadřovat svůj dík za manželskou věrnost, než si stěžovat na spoušť ztroskotaných manželství.

9. K tomu přistupuje, že víra je založena dialogicky.

Moje víra není jen moje víra, moje víra je tvoje víra. A tvoje víra není tvoje víra, tvoje víra je i moje víra. Musíme horizontálně oslovovat vzájemně naši víru. Když to neděláme, demontujeme víru toho druhého. A proto není dobré, aby člověk byl sám (srov. Gen 2,18). Proto člověk musí najít v manželství prostor k vzájemné výměně víry. Manželé jsou nositeli Božího slova, nikoliv však každý sám pro sebe. Slovo, které jim může pomoci, nemohou říkat sami sobě, ale musí jim ho říct ten druhý. Manželka nese v sobě Boží slovo pro manžela a manžel pro manželku. Potkávají se vlastně každý den s němou prosbou na rtech: »Řekni jen slovo, a moje duše se uzdraví.« A proto manželství nemůže být nikdy nudné, nýbrž vlastně stále zajímavější. Žádný člověk neděkuje sám sobě, ale děkuje vždy tomu druhému. Manželem může být člověk tehdy, když má vedle sebe manželku, a manželkou, když má vedle sebe manžela. Proto manželství je a zůstane osobním naplněním jednotlivého člověka.

10. Je stvořitelská jedinečnost manželství ohrožena?

Je člověku zasazeno již do přirozené oblasti. Kristus je povýšil na svátost. Proto není možné nahradit manželství žádným jiným modelem kooperace. Naše společnost musí udělat všechno, aby manželství nenivelizovala, a proto musí Církev dělat všechno pro to, aby mu vrátila lesk a jeho důstojnost a základní význam pro budoucnost lidstva a pro soužití mezi lidmi.

*Předneseno na Letní akademii v Diessenu 2001.
Z Der Fels 1/2002
přeložil -lš-*

Více kyslíku pro tvé dítě

Být svatým, to znamená především milovat, protože bez lásky není pravého vítězství nad hříchem, který je nepřitelem svatosti. Svatost se zabydluje především v lásce. Dítě přichází na svět – miluje. Jeho šílená potřeba lásky svědčí ani ne tak o jejím nedostatku, pokud jde o její hojnost, o nenaplněné touze být obdarováno druhými láskou a citlivou bdělostí. Dítě hledá neúnavně někoho, kdo by byl schopen podělit se s ním o jeho výjimečnou schopnost milovat.

Kdo by to mohl být více než sám Bůh – ten, který nám dal celé své srdce? Bůh a dítě výtečně patří k sobě, protože dokážou milovat. Které dítě by Bůh nemiloval? Které dítě by ho nedokázalo milovat? Které dítě tedy není povoláno ke svatosti? Každé dítě se dovolává respektování svého nejzákladnějšího práva: **práva na lásku a svatost**. Volá po nich tím hlasitěji, čím více je svět hluchý k čistotě a upřímnosti hlasu jeho srdce...

I když zatím není vyvinuté po stránce intelektuální, dítě je schopno vést autentický duchovní život. Copak neobdrželo Ducha svatého ve svatosti křtu? Nestalo se úplně a dokonale Božím dítětem? Jestliže ano, pak v jeho žilách koluje Boží život! Působí v něm tentýž Duch Utěšitel, který nás přivádí k poznání pravdy o Lásce a hříchu. Ve svědomí dítěte již prosvítá světlo Ducha svatého, díky kterému cítí rozdíl mezi dobrem a zlem. Dokonce i když se někdy snaží oklamat své svědomí (které již existuje!), svědomí se brání svým něžným hlasem před udušením. Ne, není to pravda, že dítě je schopno nanejvýš hlouposti: Ono se dopouští svých hříchů a dokonale o tom ví. Kněží, kteří je zpovídají, mohou podat svědectví o skutečném vědomí, pokud jde o dobro a zlo, a o skutečnosti boje mezi dobrem a zlem, který se v nich odehrává.

Ježíš pokládá své nejmenší bratry za tak veliké, tak důležité, že je zapojuje do díla vítězství lásky nad hříchem; do duchovní války mezi světlem a temnotou, která rozpolcuje náš svět. Vezměme například čtyřletého Natanaela: z důvodu zánětu střed-

ního ucha nepřestává křičet celý den. V některých chvílích se bolestí svíjí na podlaze. Ale kategoricky odmítá, aby se modlili za jeho uzdravení: chce obětovat všechny svoje bolesti za alkoholika Filipa, o kterém mu nikdo nic neřekl, ale kterého viděl jednou v žalostném stavu. Když nadešel večer, malý pacient oznamuje: *Nyní mě můžete vzít do kaple a modlit se za moje uzdravení*. Vrací se odtamtud úplně spokojený: *Ještě mě to bolí, Ježíš mě neuzdravil úplně*. Ale náhle po dvou hodinách mlčení vykřikne: *Ježíš mě uzdravil teď!* Z ucha mu vytekl hnís a bolest úplně přestala. Filip vyšel nakonec vítězně z velkého duchovního boje, do kterého zaangażoval i malého Natanaela. **Velmi často se stává, že naše děti vědí díky Duchu svatému, že Ježíš bojuje o duši nějakého nešťastníka, a proto se snaží za něho modlit** – dosvědčuje Pascal Pingault, vedoucí společenství Chléb života.

Přímo před našima očima svádí duch nečistoty úporný boj o vstup do dětských srdcí. O rozsahu tohoto boje ani nevíme, dokonce ani nechceme vědět, protože bychom se ocitli

tváří v tvář osobní výzvě k duchovnímu boji. Děti, které jsou povolány k lásce a svatosti, k soužití s Ježíšem Kristem, potřebují nezbytnou výzbroj v podobě modlitby a svátostí! Budou-li vyzbrojeni Kristem, budou dosahovat neobvyklých vítězství nad mocnostmi zla.

Modlitba dětí! Od ní záleží budoucnost lidstva a průběh nejzávažnějších politických událostí! Kdo dokáže pochopit hodnotu, jakou má modlitba dětí před zrakem Nejvyššího? Nejsme schopni ani vytušit, jak velice se jejich prosby dotýkají Otcova Srdce... Bůh je bere silně v úvahu – ON, který počítá s dětmi daleko více, než si myslíme...

Právo dítěte na modlitbu

Celá doba, kdy se otáčí s tím, naučit dítě modlitbě, v očekávání, až tomu bude lépe rozumět, je časem velkého hladovění a klamání jeho srdce. Dítě je celé ve svém srdci – láska je jeho nejmocnější schopností. Srdce předstihuje rozum a naznačuje mu cestu; dítě běží k Bohu nejdříve srdcem a intelekt – v rytmu jeho lidského vývoje – tam dorazí až po srdci. Proto odkládání modlitby a svátostí do doby, až dítě všechno pochopí, bylo by strašlivým omylem. Povězme dokonce: byla by to výchova budoucího ateisty, protože samotným rozumem, bez lásky, není možno Boha vůbec poznat. Bůh je Láska a dítě je také láska. Bůh a dítě k sobě velice patří.

Cožpak zbavovat dítě LÁSKY, která nikdy nepomine, nikdy nezklame, nebylo by velkým zraněním jeho srdce, jeho citlivosti? Copak by to nebyl zločin?

Cožpak zakrývat před dítětem PŘÍTOMNOST, kterou je možno všude pociťovat, nebylo by uvržením jeho duše do propasti osamocení, kterou nikdy nemůže vyplnit? Copak by to nebyl zločin?

Cožpak odlučovat dítě od té PRAVDY, bez které neexistuje opravdový rozumový vývoj, nebylo by to mrzačením jeho inteligence? Cožpak by to nebyl zločin?

Když přivádíme dítě k setkání s Bohem, zajišťujeme mu nejfantastičtější základ samého života. V budoucnosti bude schopno poradit si s největšími problémy a protivenstvími, když bude mít pod nohama neotřesitelný základ! Copak Bůh není skálou? Není ON nejskutečnější osou lidské existence? Copak neočekává dítě od svých rodičů především Boha? A copak Bůh nemá svaté právo na lásku svých nejmenších? Za koho se to pokládáme, že se odvažujeme odeprít BOHU toto právo?

Pro dítě není nic prostšího než modlitba. Které dítě nedokáže říct Bohu přinejmenším »dobrý den« a »dobrou noc«? Když mu upíráme právo na modlitbu, je to, jako bychom zbavovali jeho duši kyslíku, znamená to její zadušení: *Moji rodiče mne usmrtili v den, kdy mě nechťeli – nebo zapomněli – naučit modlitbě, když jsem byla ještě dítětem. Moji katecheti mě udusili, když do mě pumpovali znalosti o morálce, sexu a soci-*

ální spravedlnosti, ale nedali mi poznat Ježíše. A teď se díváte, že se dusím v křečích... Mně chybí kyslík!!! vyznává jedna studentka z Montrealu. Každodenní chvíle modlitby dává dítěti možnost, aby se zakořenilo v důvěře, kterou mu nezajistí žádná jiná věc; utvrzuje ho v pocitu bezpečí, jehož alespoň minimum potřebuje ke svému normálnímu rozvoji. Nic není schopno dítě uspokojit tak, jako když se zaposlouchá do rytmu tlukoucího srdce OTCE na nebesích. V opačném případě dříve či později nastane riziko, že bude hledat pomoc u všelijakých »psy...« Jak dlouho je možné vydržet bez zdroje života, energie, světla a síly? Dítě, které je napojeno duchem modlitby, je možné poznat na první pohled: pramení z něho pokoj, добрta, vnitřní krása... Jestliže roste v duchu modlitby, dosahuje nádherné duchovní zralosti. Bude schopné udivující velkomyslnosti, sebeobětování, sebedarování jiným v lásce...

A co říci o kouzelné proměně rodičů? Není možné se dívat spolu směrem k Bohu, jestliže nesnášíme pohled toho druhého. Každodenní večerní společná modlitba vytváří blahoslavené chvíle pro odpuštění, jak darované, tak přijímané. **Kolik manželství, která stála na pokraji propasti, bylo zachráněno díky společné modlitbě s dětmi!** Modlitba dosáhne toho, čeho není schopna žádná psychoterapie: vzkřísit a zachránit lásku. Jak nepřiznat pravdu sv. faráři Arskému, který říká: *Neumožnit dětem modlitbu je největší nespravedlnost na světě!*

Právo na přátele

Především na největšího Přítele, a tím je JEŽÍŠ EUCHARISTICKÝ. **Podmiňovat čas připuštění dítěte k prvnímu svatému přijímání jeho intelektuálním**

rozvojem je v rozporu s pedagogikou Boží lásky. Bůh se nejprve daruje a pak nás teprve přivádí ke stále hlubšímu pochopení daru, jaký do nás vložila jeho nezištná láska. Eucharistii můžeme stále hlouběji prožívat jen tím, že ji přijímáme. Dítě nedokáže pochopit, a přece umí Ježíše přijímat; neumí vysvětlit, ale je schopné projevit svou lásku, prostě a po svém. Je třeba pamatovat, že v prvotní Církvi i nemluvnata přijímala Ježíše i pod způsobou vína. **Posilovat se Tělem a Krví Pána je privilegium, které vyplývá ze křtu a nikoli z vývojové psychologie.** Není to ani tak intelektuální a katechetická formace, jako spíše **atmosféra modlitby a víry v rodině**, co disponuje duchovně dítě, aby se spojilo s Bohem, svým Přítelem.

Dítě má největší právo zamilovat se do Panny Marie jako své duchovní Matky. Odpírat mu toto právo je něco strašného. Absolutně prostou a spontánní úctou k Panně Marii nosí každé dítě ve svém srdci. Rodí se přece se vštípeným vztahem k matce. Maria je Matkou, je jen třeba, aby dítěti otec a matka ukázali cestu k NÍ cestou modlitby. Dítě

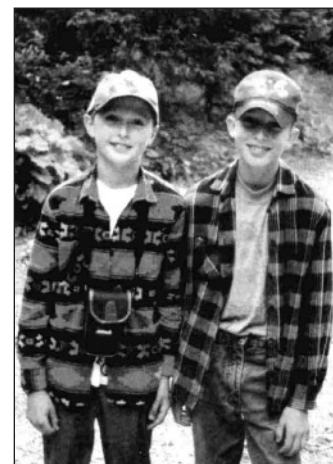

potřebuje různé předměty, které pomáhají jeho představivosti, obrázky, sošky, ikony. Dívá se na ně, rozjímá o nich; otevírá se stále více její skutečné přítomnosti. **Důvěryplné přilnutí k Marii v době dětství bude přinášet své plody po celý život.** Maria již provždy zůstane nějakým způsobem přítomná v jeho srdci. Určitě nebude mlčet ve chvíli, kdy se bude rozhodovat o záležitosti věčné spásy. Jen Bůh zná počet těch, které ONA zachránila pro nebe...

Jak důležitou věcí je uvádět dítě do světa přátelství se svatými osobami, jakými jsou světci! Oni nikdy neodřeknou svoji společnost ve chvílích lidské osamocení. Svatí touží být vrstevníkem dítěte a vykročit do života spolu s ním. Dítě z hloubi duše touží po jejich společenství. **Existuje snad nějaká lepší ilustrace evangelia než životopisy svatých?** Kolik děvčat v naší době se vydalo po stopách sv. Terezie od Ježíška? Kdo spočítá následovníky sv. Františka z Assisi? Síla příkladu světců vytlučuje ateistické vlády některých zemí. P. Daniel Ange uvádí příklad Maďarska, kde byla povolena výuka náboženství s podmínkou, že se nebude mluvit o světcích! Bohužel, dnešní deprivace mládeže má dokonalé prostředky, jak zcela potlačit křesťanské vzory: vytvořila si své hrdiny počítačových her, seriálů a animovaných filmů. Je zcela nesporné, že dochází ke zničení fantazie scénami vražd a násilí. Je zcela nesporné, že srdce byla otrávena jedem nenávisti. Je tak zaručena výchova příštích pionýrů kultury smrti! Je to velký úspěch Zlého přímo v srdci rodin a domácností!

Jeden kněz z Kanady se s námi dělí o svou zkušenost: navštívilo ho sotva čtyřleté dítě, které trpělo tajemnou chorobou. Již tři týdny nespalo a nejedlo

a bylo udržováno při životě jen umělou výživou. Přes velké úsilí lékařů dítě směřovalo k vyčerpanosti a smrti. Když se nacházelo ve farním sále, zcela je zaujalo pozorování obrazů svatých a světic, ale zareagovala

lo velikým křikem pokaždé, když kněz začal modlitbu za jeho matku. Když se modlil nad samotným dítětem, uslyšel v srdci slova: animované filmy. Poněkud překvapen, začal se modlit o osvobození od vlivů zlého ducha, jehož jméno se skrývalo za těmito slovy, která tak charismaticky uslyšel. Během čtyřhodinové modlitby se dítě svíjelo a vydávalo neuvěřitelné skřeky. Nakonec se zcela uklidněné uložilo do matčiny náruče a téměř na hodinu usnulo. Po probuzení se netrpělivě domáhalo stravy. Zcela se uzdravilo.

Proč zbavovat dětské oči pohledu na světce z různých obrázků? Před jejich pohledem tyto obrázky ožívají, události ze života světců promlouvají k jejich obrazotvornosti, přinášejí jim poselství lásky, odvahy a radosti... Cožpak touha následovat světce není plodem Ducha Utěšitele? **Podobně je to s anděly: je-li někdo schopen pochopit pravdu o andělech, jsou to především děti. Není to nic divného: je mezi nimi to nejúžasnější příbuzenství!**

Právo na evangelizaci

Mějte na paměti, že jste povoláni Pánem Ježíšem, abyste

Modlitba v rodině

se stali apoštoly radosti a budovateli naděje v křesťanském společenství (...) ON touží učinit si z vás dar pro celou církev a celé lidstvo, připomíná Jan Pavel II. nejmladším křesťanům (Řím 18. 10. 1987). Děti, které jsou dospělými v Duchu svatém, jsou povolány, aby se otevřely jeho darům pro společné dobro, a tyto dary nazýváme charisma. Děti mají právo na to, aby se jim pomáhalo rozpoznávat svá charisma, aby jimi mohli sloužit celému společenství.

S úžasem se dívám na odvalu dětí, které ve věku 7-8 let vydávají svým spolužákům ve třídě svědectví o víře. I za cenu, že se jim jimi pohrdá a plivá se po nich. Jsou to skupiny malých dětí, které hlásají Krista svým zpěvem a modlitbou ve vlacích, na chodnicích, předváděním scének ze života sv. Františka ve věznicích a v psychiatrických léčebnách.

Svědkiem udivujícího apoštolského zápalu dětí byl indický misionář sv. František Xaverský: *Pokud jde o děti, ony projevují velikou lásku k modlitbě a vyučování druhých. Tyto děti učí své rodiče, jak se mají modlit. Nenávidí různé současné modly do té míry, že jsou ochotné utkat se s pohany a hanět jejich rodiče za to, že se oddávají modloslužbě. Když mi děti vyprávějí o pohanských kultech za vesnicí, shromažďují je na těch místech. Jsou schopny zničit modly na prach. Děti, které se umějí modlit, posílám do domů nemocných, aby tam shromáždily i sousedy ke společné modlitbě, několikrát s nimi opakují Věřím v Boha... a říkají nemocným: Jen věř, a budeš uzdraven! Díky síle modlitby a víry všech obyvatel Bůh uděluje nemocným mnoho milostí a uzdravuje je duševně i tělesně. Bůh prokazuje nemocným mnoho milosrdenství, přivádí je k sobě skrze jejich nemoc a tím způsobem jim uděluje dar víry. (15. ledna 1544)*

Ondřej Trojanowski
Z Milujcie sie 1-2/99
přeložil -ls-

Já sama jsem ještě rodinu nezaložila a nemohu mluvit ze zkušenosti manželky a matky. Prožívala jsem však jako dítě modlitbu v naší rodině jako něco velice krásného a o tom bych chtěla vydat svědectví.

Nejkrásnějším výchozím bodem pro rodinnou modlitbu je společná modlitba manželů. Když se moji rodiče vzali, začali se už od své svatební cesty společně modlit: modlili se každý den jeden desátek růžence. Není to mnoho, ale v tom byli dokonale věrní. Postupně k tomu přistupovaly i jiné modlitby. Pro začátek to nebylo špatné.

Mohu manželům, kteří se o to ještě nepokusili, jen doporučit, aby se spolu denně modlili alespoň nějaké minimum. To se velice vyplatí! I děti to cítí, když se rodiče modlí, i kdyby to neviděly. Když však rodiče při modlitbě vidí, mají v nich živoucí příklad, na který nikdy nezapomenou.

Je to bolestné, když jen jeden z partnerů usiluje o modlitbu a ten druhý o tom nechce ani slyšet. Zнала jsem mnoho žen, kterých se to velmi bolestně dotýkalo. Ale Bůh i zde má své cesty, jak tyto rodiny posvětit.

Znám také jednu ženu, která svou vytrvalostí a láskou k Bohu a k celé rodině přivedla pozvolna k Bohu nevěřícího manžela i celou rodinu. Nejsme schopni změnit, jak drahocenná je pro rodinu modlitba třeba i jen jediného jejího člena.

Aby mohla modlitba v rodině růst, potřebuje určitou atmosféru: a tou je láska. Narodila jsem se do atmosféry lásky a mohla jsem tak vdechnout něco z Boží přítomnosti v naší rodině. Věřím, že láska, kterou jsem přijala od svých rodičů, byla nejdůležitějším

předpokladem, abych mohla poznat Boha jako milujícího Otce, který má pro mě srdce. Děti mohou skrze lásku svých rodičů poznat Boží lásku, která je pochopitelně mnohem větší než jejich láska.

Pro malé děti je převážně samozřejmé, že Bůh existuje. Chtějí přijít k němu. Ježíš také říká: *Nechte maličké přijít ke mně.* Neříká: »Usilujte o to, aby děti přišly ke mně!« Neboť děti k němu chtějí přijít samy, jen jim musíme dát tu možnost. Jak jsem vyzorovala, když vyprávím dětem o Bohu, věří mi na slovo. Většinou mají velmi rády biblické příběhy. Je však velice důležité, abych jim již jako maličkým ukazovala Boha jako milujícího a milosrdného, který je nikdy neopustí.

Děti jsou velice otevřené

Když dětem říkám a ukazuji, že s Bohem můžeme stále rozmlouvat, a když to především s nimi dělám, učí se modlit zcela prostým způsobem.

Mám v živé paměti dobu, kdy jsem byla ve školce, že jsem se tehdy velice ráda modlila. Nevzpomínám si na nějaké dlouhé modlitby, ale dobře jsem chápala, co je modlitba ve své

hloubce: rozmluva s Přítelem, jak jsem se později naučila od sv. Terezie z Avily.

Na které modlitby ze své rodiny si ještě vzpomínám?

Neživější vzpomínky mám na večerní modlitbu. Moje maminka mi vždy vyprávěla nějaký příběh na dobrou noc. Pod jejím vedením jsem pochopila, že mohu mluvit s Bohem jako se svými rodiči. Mohla jsem vyslovit, za co milému Pánu Bohu děkuji a o co bych ho chtěla poprosit. Učila mě především děkovat Bohu za mnoho věcí v mém životě. Moje maminka mě také učila prosit Boha o jeho požehnání: pro sebe, pro své rodiče, pro jiné děti. Když se dívám zpět, musím říct, že tato společná svobodná a volná modlitba byla pro mě velice povznášející.

Když se děti učí jen formálním modlitbám, které jim není možno zcela vysvětlit, vzniká nebezpečí, že jim nebudou rozumět a modlitba se pro ně stane obtížnou a nudnou. Formální modlitby jsou jistě velmi cenné a jsou velkou pomocí, když se jejich slovy pravidelně modlíme. Je však třeba je dětem vysvětlit a neměly by nahrazovat volnou modlitbu vlastními slovy. Někdy zůstane mladým lidem z náboženského života jen večerní modlitba, ale je velice dobré, když zůstane alespoň to, než kdyby se nemodlily vůbec.

V naší rodině jsme se modlili také před jídlem. Uvědomovala jsem si při tom, že to není samozřejmé, že máme co jíst, a že je třeba za to děkovat. Modlitba u stolu je opět dobrou příležitostí, jak přivést celou rodinu k modlitbě, a to rodinu, která se umí společně modlit. Pomáhá zde modlitební knížka nebo kostka s různými modlitbami před jídlem, také je

možno zazpívat vhodnou píseň nebo se modlit svými slovy. U nás jsme často několika slovy poděkovali za dosavadní průběh dne a poprosili o požehnání pokrmu a dalšího dne.

A mládež?

Modlit se s malými dětmi v rodině je snadné. Ale jak to vypadá, když jsou děti větší? Moji rodiče se večer často modlili růženec. Nesvolávali nás k tomu výslovně, ale my jsme náhodou vešli do obývacího pokoje a viděli jsme, jak se spolu

modlí. Bud'to jsme se k nim připojili, nebo jsme odešli. Měli jsme svobodu...

Vzpomínám si, že mi bylo jedenáct let, když jsem se poprvé modlila sama růženec. Byla jsem tehdy na tři týdny v Anglii v jazykovém kurzu, daleko od svých rodičů. Při procházce mě napadlo, že bych se mohla modlit růženec. Sotva jsem začala, cítila jsem se velice šťastná, a od té doby jsem se dlouho modlila každý den růženec.

Myslím, že jsem se pro modlitbu rozhodovala velice snadno, protože jsem se v tomto směru cítila zcela svobodná. To bych chtěla doložit malou epizodou a ještě jednou bych chtěla zdůraznit toto:

Myslím, že bychom děti nikdy neměli k modlitbě nutit. Když jsou děti k modlitbě přinuceny, zůstane jim to jako špatná vzpomínka, a později v mládí nechtějí o modlitbě nic vědět.

I přes dobrou náboženskou výchovu jsem prožila ve 13, 14 letech krizi víry. V té době jsem někdy šla do kostela jen kvůli svým rodičům. Sama jsem se v té době modlila málo a dokonce jsem dlouho zanedbávala večerní modlitbu. To se stává mnoha mladým lidem a někteří vnitřně, nebo dokonce i formálně odpadnou od Církve.

Modlitební skupiny

Mladí lidé potřebují jiné mladé lidi, kteří také věří a s nimiž se mohou modlit. Dobré skupiny

mladých lidí jsou nesmírně důležité pro mládež. Když se odpoutávají od svých rodičů, potřebují nutně jiné vzory, které žijí z víry.

Je proto velice důležité, aby se rodiče včas rozhlédli, kde jsou takové věřící skupiny. Tam, kde jsou alespoň dva mladí věřící, mohou založit modlitební skupinu.

Já jsem jako patnáctiletá prožila setkání mládeže s papežem v Římě. Byl to nesmírný zážitek. Viděla jsem tisíce mladých lidí, kteří žili ve společenství s Bohem, Bůh se osobně hluboce dotkl mého srdce, takže jsem daleko od svých rodičů, zcela sama, nově a hluboce (s mnoha slzami) pocítila Boží lásku a že se rozhoduji pro Něho. Tím skončila moje krize víry, ve které jsem se mohla také rozhodnout proti Bohu, a byla jsem velice šťastná, že mohu žít s Bohem.

Z Vision 2000 - 5/1994
přeložil -lš-

Světlo z jiného světa (2)

»MŮŽE BÝT JEN JEDEN BŮH«

Řekli jsme si, že pro křesťany je Zjevení něco jedinečného a nesrovnatelného. To se může jevit jako problematické tvrzení, které zavání tak trochu pýchou, fanatismem, nebo přinejmenším netolerancí. Pod záminkou vlastnictví jediné spásné pravdy bylo už v lidských dějinách způsobeno mnoho strašného utrpení. I my katolíci jsme způsobili lidem jiné víry zlé, protože jsme se pokládali za něco »lepšího«. Je proto pochopitelné, že všude tam, kde se hovoří o **jedinečnosti křesťanství**, vynoří se záhy podezření z netolerance. Dokonce sami přesvědčení křesťané mají jakýsi špatný pocit, když slyší o »zvláštnosti« své víry. Otázka tedy zní: Existuje skutečně něco jedinečného, co charakterizuje naše křesťanské náboženství, aniž by nás to dělalo nadřazenými?

Když dojde řeč na rozdílnost náboženství, často padne věta: »Může být jen jeden Bůh.« To je konstatování, které je ve svém jádru správné. Bůh může být opravdu jen jeden jediný. Proč? Větší počet bohů musí odmítnout již rozum a logika. Nemožnou být vedle sebe dva nebo více bohů, protože Bůh musí být absolutní a bez hranic. Kde jsou dva nebo více, jeden druhého

ohraničuje a omezuje. Co je ohraničené, nemůže být Bůh. Může být opravdu jen **jeden jediný Bůh**.

Ale když lidé říkají: »Může být jen jeden Bůh«, chtějí tím vyjádřit něco jiného, totiž že je jen jeden Bůh, který je pro všechna náboženství stejným výchozím bodem i cílem. Že může být jen jeden Bůh, to je všem jasné. Přitom však existuje současně skutečnost, že náboženství není jedno, ale je jich mnoho a jsou rozdílná. Jeden Bůh - mnoho náboženství! Tomu můžeme rozumět jen tak, že všechna náboženství slouží různým způsobem témuž Bohu. To znamená, že všechna náboženství se redukují do jednoho bodu: na úctu k jednomu Bohu. Ať už jsou jakkoliv rozdílná, všechna chtějí sloužit jednomu vznešenému Tvůrci. Heslo »Může být jen jeden Bůh« chce tedy říct, že všichni nábožní lidé mají společný vztahový bod: úctu k jednomu Bohu, ať už to v praxi dopadá jakkoliv. Až k tomuto bodu můžeme s tímto tvrzením jako křesťané v dobrém svědomí souhlasit. Druhý vatikánský koncil říká výslovně, že všechna náboženství obsahují něco »svatého a pravdivého«. Musíme však pokročit o kousek dále, protože to nám neodpovídá na otázku: »Jaký je Bůh?«

Když dojde řeč na rozdílnost náboženství, často padne věta: »Může být jen jeden Bůh!«

JSOU VŠECHNA NÁBOŽENSTVÍ STEJNÁ?

»Může být jen jeden Bůh!«
Tuto větu nepoužívají lidé pouze proto, aby vyjádřili společný cíl všech náboženství. V této větě se bohužel skrývá také tvrzení, se kterým my křesťané souhlasit nemůžeme. Touto větou se totiž míní, že *všechna náboženství jsou v principu stejná*. Z pravdivého tvrzení »Může být jen jeden Bůh!« je vyvozen pro nás nepřijatelný závěr: »Všechna náboženství jsou stejná, a je to tedy jedno, jaké náboženství kdo vyznává.«

Odkud se vzal názor, že všechna náboženství jsou v jádru stejná a že rozdíl mezi nimi jsou čistě kulturního nebo historického rázu? Nevězí za tím vším snad tvrzení, že člověk vůbec není schopen poznat pravdu o Bohu? Tuto tezi zastával první kritik náboženství v novověku, německý spisovatel Gotthold Ephraim Lessing.

Lessing dal svému pojetí od roku 1779 pro všechny časy slavnou literární formu *podobenství o prstenech* v divadelní hře *Moudrý Náthan*. Lessing zde nadhodil otázku, které náboženství je pravé. Moudrý Náthan odpovídá zcela v duchu racionalistického osvícenství 18. století, když vypravuje podobenství o prstenech: Jeden muž se nemůže rozhodnout, který z jeho tří synů by měl zdědit jeho prsten. Dá tedy zhotovit ještě další dva prsteny, které jsou do té míry stejné, že není možno rozeznat pravý originál. Závěr podobenství: tři prsteny, židovství, křesťanství a islám, jsou navzájem k nerozeznání.

Lessing tím tvrdí, že žádné náboženství nemůže prokázat nárok na pravé poznání Boha. Tím by se všechna náboženství ocitla ve stejné rovině. Lessingovi jde v tomto případě především o toleranci. Ale z jeho podobenství je možno vyvodit také závěr: Je to zcela lhostejné, k kterému náboženství kdo pa-

Lessing dal svému pojetí od roku 1779 pro všechny časy slavnou literární formu podobenství o prstenech v divadelní hře Moudrý Náthan.

tří, protože není možné s jistotou říct, které z nich je správné.

Od Lessinga vede linie přímo do naší současné situace. Pokud má podobenství o prstenech pravdu, nemůže žádné náboženství tvrdit, že je pravé. Toto tvrzení je dnes značně rozšířeno a jeho důsledky jsou známé. Pod záminkou tolerance se rozšířila nebývalým způsobem lhostejnost a vlažnost ve vztahu k Bohu.

Nápadné je, že mezi náboženstvími jsou rozdílné představy o Bohu, které jsou nejen odlišné, ale i protikladné. Hinduismus zná množství bohů; pro buddhismus existuje jen jeden bezejmenný a neosobní božský prazáklad; křesťané vyzývají Ukřižovaného jako Božího Syna; šintoisté věří, že v předcích žije božský duch atd. Není tedy divu, že při tomto nepřehledném zmatku náboženských představ mnozí hledají útěk v lhostejnosti. Jiní si na »tržišti náboženství« koupí a sestaví svůj vlastní sortiment podle své chuti: trochu reinkarnace, kousek evangelia, trochu ezotery atd. Otázka po Bohu se buďto vůbec neklade, anebo se na ni odpovídá vyhýbavě. Právě větou: »Něco asi bude!«

VŠICHNI TOUŽÍ PO BOHU

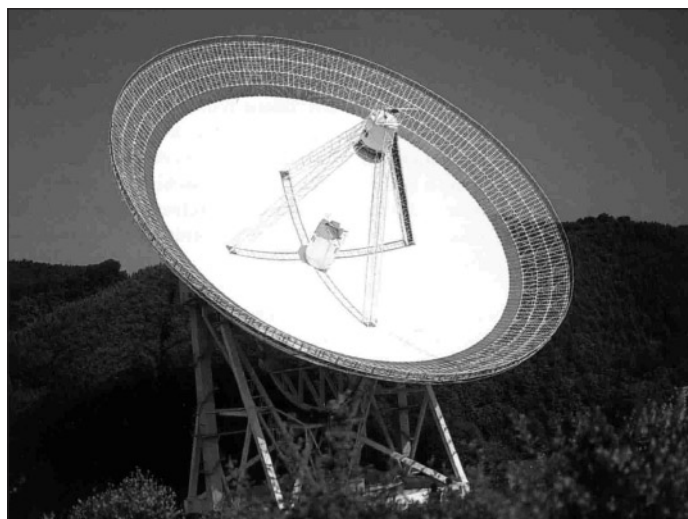
Můžeme se my křesťané s tím spokojit? Jsou skutečně jen náboženství, která jsou stejná v tom, že žádné z nich ne-

může poznat o Bohu to poslední a nejpodstatnější? Jsme my křesťané jedním z mnoha libovolných náboženství? Není zde žádný podstatný rozdíl? Klade me tedy ještě jednou otázku po tom, co je typicky křesťanské. Není křesťanství něčím více, než jen jednou formou lidské religiozity?

Abychom mohli ukázat to, co nás mezi všemi ostatními odlišuje, musíme nejdříve vědět o tom, co je společné. Je opravdu mnoho náboženství a náboženských názorů. Každý »slovník náboženství«, který otevřeme, nám ukáže přímo matoucí množství. Hledáme zde to, co je všem těmto náboženstvím a všem náboženským představám společné.

K tomu nám velmi pomůže staré učení Církve, které říká,

Lidského ducha bychom mohli přirovnat k satelitnímu systému, který je nastaven vstříc nekonečné šíři vesmíru.

že každý člověk je ve své podstatě náboženský. Svatý Tomáš Akvinský (+1274) nazval tuto vnitřní »vlohu« člověka »desiderium naturale«, tedy »přirozenou touhu« po Bohu. V dvacátém století narazila katolická církev na tento starý poznatek. Moderní teolog Karl Rahner (†1984) vyšel z této přirozené vlohy člověka a učinil z ní dokonce středobod své teologie. Rahner totiž odhalil v člověku trvalou tužbu po něčem více, po něčem větším, nekonečném. Člověk není s ničím spokojen; a to nejpřednější ho uspokojuje nanejvýš krátkodobě. V duchovní hloubce člověka se skrývá lidská touha po nadzemském, sahá až k nekonečnému horizontu, a tím je Bůh. Lidský duch ve všem, co činí, je v toužebném hledání Boha.

To neznamená nic více a nic méně, než že každý člověk je ze své přirozenosti náboženský. Při této religiozitě se jedná především o *podřízenost*. Mohli bychom přirovnat lidského ducha k satelitnímu systému, který je nastaven vstříc nekonečné šíři vesmíru. Stejně tak je člověk od přirozenosti naslouchající. Potud teologie. Ale tím není otázka zodpovězena. Přicházejí skutečně z nekonečna nějaké zvuky? Je Bůh? A jakými signály se nám dává poznat?

(Pokračování)

Víš, že se můžeš stát andělem?

Návrh na neoficiální, ale velmi účinné řešení krize pražské teologické fakulty

Zpráva o hnutí, které čeká velmi naléhavě na svou realizaci především v našich diecézích. Každé dítě, chce-li, může se stát »andělem modlitby«, který provází některého seminaristu, kněze, biskupa, řeholníci. Tyto anděly shromažďuje misie sv. Terezičky. Myšlenka se zrodila v srdci jednoho francouzského kněze, který se nejdříve sám zcela překvapivě setkal se svým »andělem«.

Tento francouzský kněz přijal kněžské svěcení v den stého výročí narození sv. Terezičky z Lisieux, byl vychován ve farnosti, která nese její jméno, a nakonec byl poslán jako kněz do jejího rodného města. Teprve po mnoha letech si uvědomil, jak velice »krouží« kolem této světice. Vzhledem k současnému nedostatku kněží ve Francii se stal jediným knězem v Lisieux. Odešla mu také paní, která se dosud starala o farní domácnost. Zůstal sám se 650 dětmi, které vyučoval náboženství. Dokázal si poradit se vším kromě kuchyně. Když už se haldy špinavého nádobí kácely a on snědl jídlo z posledního čistého talíře, pochopil, že se bude muset postarat o nějakou hospodyni. Přišla mu na mysl jedna starší farnice, která den co den chodila do kostela na mši svatou. Našel si její adresu, zazvonil u jejích dveří a řekl překvapené paní: *Víte, já jsem při vši pastorační práci, zařizování záležitostí, nákupů atd. nezvládl pohnout se špinavým nádobím. Nebyla byste ochotna mi pomoci?* Povzbuzen okamžitým souhlasem, P. Bruno pokračoval: *Měl bych ještě jednu prosbu, nechtěla byste se ujmout také funkce kostelnice?* Paní Karla zaváhala, když uslyšela tuto další žádost, ale souhlasila i v tomto bodě.

Za dva měsíce po této události se na faře objevila jedna nedávno obrácená žena a položila knězi podivnou otázku: *Když jste byl v semináři, kolik kleriků nosilo jméno »Bruno«?* – *Jenom já sám. A proč se ptáte?* – *To není kvůli mně. Poslala mě paní Karla, protože ona se již osm let modlí za nějakého »Bruna«. V roce 1966 napsala*

biskupovi, aby jí určil jméno nějakého kněze, za kterého by se mohla modlit každý den až do své smrti. Biskup jí navrhl, aby se modlila nikoliv za kněze, ale za seminaristu, který právě nastoupil do semináře. Z důvodu diskrétnosti jí uvedl pouze jméno bez příjmení: Bruno.

Kněz netrpělivě čekal na večer, až si bude moci promluvit s paní Karlou, aby se ujistil o pravdivosti této historie. Starší žena všechno potvrdila a dodala: *»Neměla jsem děti. Velice jsem toužila obětovat Pánu a Církvi svého syna. Tak jsem napsala biskupovi... On mi vzkázal jméno klerika... každý den se za něho modlím růženec a bude tomu tak až do mé smrti...«*

Mladého kněze tato odpověď silně vzrušila. Nosil ji v srdci. Přemýšlel o významu modlitby za kněze... Když byl přeložen do jiné farnosti, kde měl méně vedlejší práce, zrealizoval svůj nápad: začal se s dětmi modlit za seminaristy, kteří se připravují na kněžské svěcení. Děti znaly jenom jména »svěřenců«. Připojovalo se stále více dětí a ty vtahovaly do modlitby i své rodiče. Brzy pro ně začal vydávat bulletin.

»V srdci Církve, své Matky, budu Láskou!«

Tak zvolala sv. Terezička, která nakonec našla své zvláštní poslání v Církvi. Toužila milovat v srdci Církve, protože bez lásky nelze hlásat evangelium a bez lásky není ani pravého

apoštolského zápalu kněží. Bez srdci žijících láskou nebylo by v mystickém těle Kristově života. Terezička toužila jen po jednom: milovat, modlit se a trpět, aby kněží nosili ve svém srdci Krista. Geniálně pochopila skutečnost kněžské služby...

Vstoupila jsem na Karmel, abych spasila duše a především, abych se modlila za kněze. Tato slova silně inspirovala P. Bruno k další iniciativě. Pochopil,

že Terezička bude ideální patronkou díla, které započal. Ke svému překvapení zjistil, že ona sama byla andělem modlitby za dva kněze: Belliera a Roulanda. Nebylo tedy pochybností, že angažováním dětí k modlitbě za kněze plní nejhoroucnější přání sv. Terezičky. A touhy svatých zde na zemi mají tu vlastnost, že v nebi nezanikají. Láska ke kněžím za Tereziččina života byla jako vítr. Když se ocitla v nebi, tato láska se změnila v silnou víchřici, která strhává děti, protože jejich srdce se dají nejsnáze unést!

Nejskrytější touha

Jan Pavel II. se velice stará o své kněze. Velice je miluje. A protože je miluje, velice spoléhá na modlitby dětí za všechny kněze Církve. Sám Petr našich dnů poukazuje na to, jak velice důvěřuje v sílu modlitby těch nejmenších: *Ježíš a Maria si často vybírají děti, aby je pověřili úkolem velkého významu pro život Církve a lidstva. Těžko nepostřehnout v těchto slovech*

narážku na poslání, jakého se dostalo dětem z Fatimy a z tolika jiných míst na světě. Copak nevyzývá Maria právě skrze své nejmenší svět k obrácení, k lásce a k míru? Copak děti z Fatimy nezachránily svou vlast od válečných hrůz, když se modlily růženec a prosily tak, jak to dělala Paní? Netvoří právě modlitci se děti oázu míru a nevinnosti ve světě, který se utápí v pýše a nečistotě? Nejsou to právě děti, které svým voláním k Bohu neúčinněji chrání kněžská srdce před zarputilými útoky satana? *Bůh si vybírá to, co je slabé, aby ponížil pyšné,* zpívá Maria při setkání s Alžbětou. Ona, Matka kněží, prosí děti, aby se modlily za její syny. Maria touží, aby děti a kněží měli k sobě co nejbližší a tím způsobem aby měli nejbližší k ní samé a byli tak nejvíce bezpeční.

Ve Francii vznikla Misie sv. Terezičky. Rodiče dítěte se obracejí na sekretariát misie a ten jim oznámí jméno seminaristy, kněze, řeholníka nebo sestry. Dítě se modlí za svého svěřence spolu s rodiči. Když dosáhne 12 let, může se ujmout samostatné modlitby. Zavazuje se ke každodenní zvláštní modlitbě k Panně Marii, Matce kněží. Dítě ví, že Panna Maria vyzývá také k modlitbě alespoň jednoho desátku růžence... Jestliže svěřenec je seminarista, dítě zná jen jeho jméno. Poprvé se setkají při kněžském svěcení, v případě řeholníků a řeholnic při složení věčných slibů. Prostřednictvím misie mohou však spolu korespondovat.

V současnosti je ve Francii zapojeno 7000 dětí spolu se svými rodiči. Podobně je tomu v Itálii a v Polsku. Od roku 1999 začaly dvě řádové sestry tuto akci v Číně...

Anděly se mohou stát i dospělí, protože andělé nestárnou. Anděly mohou být velmi účinně trpící a dlouhodobě nemocní...

*Z Milujcie sie 1-2/1999
přeložil -lš-*

Skutečná tvář otce Pia (9)

»Když otec Pio muže spatřil, vzal ho za rameno a vystrčil směrem k východu: „Via! Via! Via! Pryč! Pryč! Pryč! Copak nevíš, že je ti zakázáno poskvřnit své ruce krví? Pryč ode mne!“ Všichni přítomní byli ohromeni. Zcela bez sebe vypadl nešťastník, jako by ho honily fúrie. A co se stalo v noci? To ví jen Bůh – a otec Pio! Příští den ležel tento muž po mši svaté u nohou otce Pia. Ujal se ho s láskou, vyslechl jeho zpověď, dal mu rozhřešení a něžně ho políbil. Dříve než odešel, řekl mu nečekaně: „Vždycky sis přál mít děti, vid’?“ Muž se zarazil. „Ano, mnoho,“ odpověděl. „Dobře, neurážíte už milého Boha, a narodí se ti syn.“ Za rok nato přišli oba, aby dali pokřtít své dítě.«

Mezitím se na náměstíčku vytvořil shluk lidí. Slyšeli jsme hlas nějakého muže, který něco velice hlasitě vyprávěl. Jeho vyprávění přerušovaly výkřiky úžasu žen, které zřejmě velice pozorně naslouchaly.

Mnich se smál. »Jen klidně poslouchajte! To je voda na váš mlýn. Nepřestal od samého rána. Je výřečný... Scusi... promiňte. Musím se opět starat o pořádek. Člověk vás nemůže nechat ani minutu o samotě! Mohu být rád, když si nevyškubete vlasy! Opravdu to není vaše zásluha, že jste ho nepřipravily o život...«

Když mě kapucín tímto elegantním způsobem odbyl, zaujal opět své místo dozorce. Já jsem však šla za skupinou, která stále více hlučela a gestikulovala. Muž hlasitě volal:

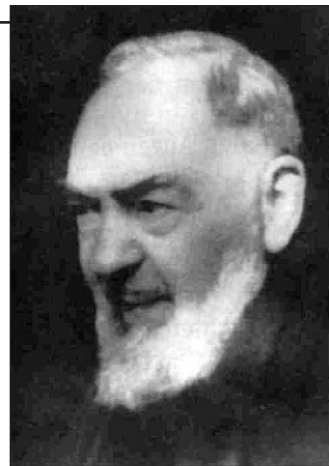
»Poslouchajte, lidé milí, co se stalo! Pětadvacet let jsem nepáchl do kostela. Rozumíte? Pětadvacet let!«

»Mamma mia!« zvolá jedna žena vedle mne a lomí rukama. »Co za pohana!«

Musím mimoděk pomyslet na commedii dell' arte. Zcela přesvědčivě hraje tento muž vzrušující roli před improvizovaným kruhem diváků. Jeho

přízvuk prozrazuje, že pochází z jihu, a jeho tvář, že je to rozený herec! To ovšem nijak nesnižuje pravdivost a váhu skutečností, o kterých tu referuje.

A pokračuje: »Tedy pětadvacet let jsem nechtěl nic slyšet ani o Bohu, ani o Madonně, ani o svatých. Vedl jsem pekelný život! Proprio cosi: una vita di dannazione. Jednoho dne mě potkala duchovní dcera otce Pia. Řekla mi: „Jděte do San Giovanni Rotondo, a budou vám oči přecházet!“ Dal jsem se do smíchu. „Jestli si myslíte, že jsem pro vašeho Padre sousto, které by snadno spolkl, tak jste na omylu, figlia mia!“ Ale pak mě ta myšlenka uvnitř hlodala. Bylo to jako vrták (udělal odpovídající gesto). A nakonec už jsem nemohl dál a řekl jsem si: „A proč bych tam nezašel. Osvobodím se od této posedlosti!“ Včera večer jsem přišel. Všechno je plné. A přitom já mám rád pohodlí. Špatně jím, špatně spím... V noci přemýšlím o svých hříších. Ještě nikdy jsem je tak zblízka neviděl. Bylo to defilé hříchů. Nakonec ze mne začal téct pot... Ve dvě hodiny začaly kolem mě drnčet budíky... Trrrr! Trrrr! No ano, vstal jsem, jako všichni ostatní. Klnul jsem

zlostí. Ale šel jsem do kostela. Něco mě pohanělo. Čekal jsem jako druží. Vstoupil jsem jako druží. Byl jsem na mši otce Pia. Jaká to byla mše! Trucoval jsem, bránil jsem se, nic naplat. Začal jsem ztrácet půdu pod nohama! Moje hlava praskala: proprio scoppiava, cosi!«

Jist si svým účinkem, na chvíli se odmlčel. Několik žen v blízkosti vzlykalo dojetím. Muž pokračoval: »Po mši jako automat jsem šel s muži do sakristie. Chtěl jsem vidět otce Pia zblízka. Jeho a jeho rány. Šel přímo ke mně. „Necitíš Boží ruku na své hlavě?“ Zakoktal jsem: „Chtěl bych se vyzpovídat, otče!“ Odpověděl: „Pojď!“

Sotva jsem poklekl, byla moje hlava prázdná, prázdná jako vylitý hrnec. Nemohl jsem si vzpomenout ani na jeden hřích! Viděl jsem je na hromadě jako lepkavé bláto, ale ne jednotlivě jako v noci. Kde začít?

Marta Robinová je spolu s otcem Piem jednou z největších postav 20. století, žijících duchem smíru a modlitby. Jako ochrnutá od 16 let svého života až do své smrti ve věku 79 let se zvláštním mystickým způsobem spoluúčastnila v utrpení Spasitele. Nesla stigmata jeho svatých ran na svém těle. Více než 50 let nespala a nepožívala žádné stravy

kromě Eucharistie. Vyzařovala z ní výjimečná dobrota a pokoj. S jejím charismatem souvisí mnoho duchovních hnutí křesťanské obnovy ve Francii. Marta Robinová řekla:

Nejsou snad srdce malých dětí stvořena k modlitbě a k lásce? Proč se jen tak málo z nich modlí? ... Modlitba dětí je všemohoucí. Není nic pěknějšího než dětská modlitba, která se vznáší k Bohu. Děti sjednocené v modlitbě činí zázraky.

Maminky, dělejte všechno, co jen můžete, aby se vaše děti chtěly modlit, a tím způsobem uděláte Pánu tu největší radost. Buďte si jisty, že po boku vašich dětí jsou andělé a modlí se spolu s nimi.

Otec čekal. Pak řekl zcela něžně: „Odvahu, moje dítě. Všechno jsi mi řekl během mše. Tak tedy: ...“ A vyjmenoval mi všechny moje hříchy. Chápete? Všechny, ty, které nikdo neznal! Ty, které já jsem zapomněl. Potřeboval jsem jenom říct ano! A pak mi dal rozhřešení. Cítil jsem se come bambino, leggero, leggero! A moje duše zpívá! „Ringraziate la Madonna!“ řekl mi otec Pio. Vidíte, lidi, já vám to všechno říkám, abyste se mnou, ubohým hříšníkem, děkovali...«

Jistě by v tomto tónu dále pokračoval, kdyby nedošlo k nečekané události, která odvedla pozornost jeho posluchačstva. Upozorněny několika znameními, která byla pro obyčejného smrtelníka, to znamená pro nezsvíceného, nesrozumitelná, vrhly se všechny ženy do kostela, kde se P. Pio právě chystal opustit zpovědnici. Stržen davem, byl zatažen do blízkosti mřížky. Otec chtěl odejít: jeho krásná římská tvář vyjadřovala pohoršení a hněv. Jeho oči metaly blesky. Hustý dav klečících žen uzavřel průchod. Chtěly se dotknout jeho roucha, jeho rukou. Marně mával s výhrůžným výrazem svým károvaným kapesníkem. Zůstaly tvrdošíjně jak přikovány, bláznivé a opilé nadšením a vděčností. Měla jsem dojem, že jedna z nich nůžkami stříhala kus jeho škapulíře. Zvůně znějícím a horoucím hlasem, s přízvukem takřka neapolským otec Pio zvolal:

»Mi lasciate passare insomma? Necháte mě konečně projít?«

V tom okamžiku vyrazili ze sakristie dva bratři, kteří byli jako jeho tělesná stráž. Protlačili se bezohledně zástupem a postavili se po boku otce Pia, aby ho doprovodili. Oba používali vůči ženám slova pramálo zdvořilá a vybraná. Ke svému překvapení jsem konstatovala, že to na ně nijak nepůsobilo. Bláznivý hluk pokračoval až ke dveřím do sakristie.

(Pokračování)

Zabíjet se dá nejen nožem

V čísle 4/2002 jsme publikovali pod titulem *Nebezpečná vysoká hra* překlad podstatné části článku Antonia Socciho, který vyšel na stránkách měsíčníku 30giorni v březnu 1991. Tento časopis vydává a rediguje velký přítel Jana Pavla II. Giuglio Andreotti.

Autor si ve svém článku všímá nebezpečné hry, jakou rozehrávají tvůrci veřejného světového mínění v tak závažné oblasti, jakou jsou vztahy mezi světovými náboženstvími, jmenovitě pak mezi křesťanstvím a islámem. Nevede je při tom ani pravda, ani spravedlnost, nýbrž mocenský konjunkuralismus. Jednou se jim hodí dialog mezi náboženstvími, který chtějí využít k utopení křesťanství v synkretismu nového světového náboženství, jindy naopak se hodí podněcovat fundamentalismus zaměřený proti křesťanství. Tento fundamentalismus je však nebezpečný džin, který jednou vypuštěn se snadno vymkne kontrole. V závěru článku cituje autor Hanse Urs von Balthasara, který prorocky předpovídá, že tato hra může mít tragické následky.

Deset let po zveřejnění tohoto článku otrásl celým světem teroristický útok islámských fundamentalistů v New Yorku a ve Washingtonu a ukázalo se, jak nebezpečný je nejen fundamentalismus, ale i mocenská hra mafií ovládajících světové veřejné mínění.

Pokládali jsme za velmi užitečné přečíst tento článek po deseti letech znovu ve světle posledních událostí. Článek je na hony vzdálený jakékoliv kritice iniciativy Jana Pavla II. svolat do Assisi zástupce světových náboženství. Šel do tisku deset dní před druhým setkáním v Assisi a nemohl na toto setkání ještě vůbec reagovat.

V Katolickém týdeníku č. 5/2002 ze dne 3. února se nicméně objevil tento text:

»nebezpečně vysokou hru«. Že je tomu tak skutečně třeba rozumět, vyplývá z rozhořčených reakcí čtenářů jak Světla (rozzlobených pomlůvou), tak KT (popuzených nepravdivou zprávou v KT).

V neděli 4. ledna zazněla navíc na vlnách rozhlasové stanice Svobodná Evropa tato slova:

»Bohužel v podobném duchu byl publikován i článek v olomouckém Světle, které vychází se schválením biskupa. V článku s nadpisem Nebezpečná vysoká hra kritizuje autor první setkání představitelů různých náboženství v Assisi svolané Janem Pavlem II. do Assisi roku 1986. Papeže z té kritiky sice výslovně vyjímá, ale Vatikán (koho myslel?) a kardinály neušetřil. Článek nesený strachem se hemží nejrůznějšími vidinami katastrofy a spouště, svobodnými zednáři, liberály a dalšími nepřáteli. Cituje to vše bohatě z cizích časopisů, ale tento postoj si vlastně přisvojuje. Vatikánský koncil je tomu článku cizí. Jak se mají věřící postavit k takovým provokacím proti akcím Svatého otce? Koho mají poslechnout, kde hledat pravdu? Jasná směrnice je, kdo vás slyší, mne slyší.«

Není třeba dokazovat, že obě tato veřejná vyjádření jsou v naprostém rozporu s objektivní skutečností a představují tedy pomlůvu, která hrubým způsobem poškozuje dobré jméno redakce týdeníku Světlo. Nezaujatý čtenář může velmi jasně poznat, co je skutečným důvodem nelibosti těch, kteří se rozhodli poškodit týdeník Světlo svou pomlůvou.

V souladu s tiskovým zákonem požádali jsme Katolický týdeník, aby zveřejnil toto dementi:

»V 5. čísle Katolického týdeníku jsme na str. 5 v rámečku „Ohlasy na setkání v Assisi“ v odstavci „Vybráno z tisku“ informovali

vyjádření se ve skutečnosti na stránkách týdeníku Světlo vůbec nevyskytuje. Došlo při tom k obměně a zneužití nadpisu článku: „Nebezpečná vysoká hra“, čímž se rozumí manipulace veřejným míněním zaměřeným proti katolické církvi. Za tuto nepravdivou informaci se omlouváme našim čtenářům i Matici cyrilometodějské, redakci a čtenářům Světla.«

Dostali jsme tuto odpověď:

»V 5. čísle Katolického týdeníku na str. 5 v rámečku „Ohlasy na setkání v Assisi“ jsme omylem špatně citovali název článku ve 4. čísle týdeníku Světlo. Místo „Nebezpečná vysoká hra“ jsme uvedli „Nebezpečně vysoká hra“. Za to se omlouváme. Ve znění nadpisu našeho článku není vysloveno, jestli nám jde o jedno setkání nebo o obě. Vzhledem k tomu, že Světlo uveřejnilo pod výše uvedeným názvem v době konání druhého setkání v Assisi kritický článek se zmínkou o prvním setkání v Assisi, mohl vzniknout dojem, že se článek ze Světla, z poloviny sestavený z kritického článku ze zahraničního časopisu (a nevhodně spojující ono první setkání s různými stíny současné doby), týká setkání druhého, což ale čtenář článku ve Světle sám jistě dobře rozpozná.«

Mgr. Antonín Randa, šéfredaktor

Místo komentáře pokládáme za svou povinnost připomenout kvůli pravdě a spravedlnosti pouze některé články z Katechismu katolické církve:

2475: Kristovi učedníci oblékli »člověka nového, který je tvořen podle Božího vzoru jako skutečně spravedlivý a svatý« (Ef 4,24). Zanechali lži a je třeba, aby odložili »všechno, co je špatné, každou neupřímnost, přetvářku, závist a všechno pomlouvání« (1 Petr 2,1).

2477: Respektování dobré pověsti osob činí nedovoleným každé chování a každé slovo, jež může způsobit nespravedlivou škodu.

Stává se vinným ... pomlůvou ten, kdo tvrzeními odporujícími pravdě škodí dobré pověsti druhých a dává příležitost k mylným úsudkům o nich.

2479: Nactiutrhaní a pomluva ničí dobrou pověst a čest bližního... Proto nactiutrhaní a pomluva urážejí ctnost spravedlnosti a lásky.

2487: Každé provinění spáchané proti spravedlnosti a pravdě ukládá povinnost odčinění, i když bylo viníkovi odpuštěno...

KATOLICKÝ TÝDENÍK 5 / 3. ÚNORA 2002

Ohlasy na setkání v Assisi

Kardinál Joseph Ratzinger: Pokládám za povzbuzující, že se osoby různých náboženství vydávají spolu na cestu. Velmi se mi líbí tato cesta vlakem. Líbí se mi tento rozměr pouti. Jsme společně na cestě a hledáme metu míru.
(vatikánský rozhlas)

Papež Jan Pavel II.: Půjdu po stopách sv. Františka. (Corriere della Sera) Chceme si vzájemně naslouchat: už to je znamením míru... Temnoty se nezahánějí zbraněmi. Temnoty se odstraňují tím, že rozžehněme světla. Nenávist se přemáhá láskou.
(Jan Pavel II. na náměstí v Assisi)

Kardinál Walter Kasper: Náboženský fundamentalismus dnes ohrožuje všechna náboženství.
(Avvenire)

Vybráno z tisku

Papež přijel vlakem míru s představiteli všech náboženství.
(Avvenire)

Klima na způsob New Age.
(Lefebvriski v La Repubblica)

Chci vyjádřit svůj údiv a rozhořčení nad tím, k jakým účelům je zneužíváno jméno sv. Františka.
(Mezinárodní report, M. Semín)

Nebezpečně vysoká hra. (Světlo)

Z těchto »ohlasů« zcela jednoznačně vyplývá, jako by týdeník Světlo odsuzoval setkání v Assisi 24. ledna 2002 jakožto

naše čtenáře v tom smyslu, že týdeník Světlo hodnotí setkání v Assisi 24. ledna 2002 slovy: „Nebezpečně vysoká hra“. Takové

Mravní a leckdy hmotná náhrada má být přiměřená škodě, která byla způsobena. Je to povinnost svědomí.

2497: Odpovědní představitelé tisku mají při šíření informací právě z titulu svého povolání povinnost sloužit pravdě a neporušovat lásku. Se stejnou péčí ať usilují, aby respektovali povahu faktů a meze kritického posuzování osob. Musí se vyvarovat toho, aby neupadli do utrhačnosti.

2498: Ničím nelze ospravedlnit, když hromadné sdělovací prostředky šíří falešné informace za účelem manipulace veřejného mínění.

Z Kodexu církevního práva v kán. 1390 citujeme:

§ 2: Kdo jinak poškodí pomluvou dobrou pověst jiného, může být potrestán spravedlivým trestem včetně trestu nápravného.

§ 3: Původce pomluvy může být donucen k poskytnutí přiměřeného zadostiučinění.

Byli bychom rádi, kdyby k napravení vzniklého pohoršení stačilo naše upřímné odpuštění těm, kteří nám nespravedlivě ubližují. Bohužel tomu tak není – čtenáři KT se o skutečném stavu věcí nedovědí.

Ve světle citátů z Katechismu katolické církve a Kodexu církevního práva se divíme, na jakou úroveň poklesl KT také tím, že v 7. čísle podpořil nepravdy o olomouckém arcibiskupovi Mons. Graubnerovi. Po zavádějícím a zaujatém úvodu o pořadu NOVA se v redakčním textu uvádí: „...položili jsme oběma stranám dvě otázky“; nechává však naplno vymluvit jen pana Grmolce. Jako odpověď druhé strany bylo použito staršího prohlášení, které se četlo v kostelích olomoucké arcidiecéze a bylo také v 6. čísle Světla. Nedivíme se, když se nás čtenáři (Světla i KT) ptají: „Komu vlastně slouží KT – »List českých a moravských diecézí«“?

Redakce Světla

Poselství papeže Jana Pavla II. k postní době 2002

Nejdražší bratři a sestry!

1. Stojíme na počátku postní doby. Má nás přivést ke slavení ústředního tajemství víry – tajemství utrpení, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Postní dobou umožňuje Církev věřícím, aby rozjímali o díle spásy, které náš Pán završil na kříži. Spásonosný plán nebeského Otce se dovršil tím, že se jednorozený Syn svobodně a bezvýhradně daroval lidem. *Nikdo mi život nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe* (Jan 10,18), říká Ježíš, čímž jasně potvrzuje, že vydává svůj život za spásu světa zcela dobrovolně. Že se skutečně jedná o veliký dar lásky, náš Vykupitel dodává: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život*. (Jan 15,13). Postní doba, mimořádná příležitost k obrácení, nám pomáhá kontemplotovat toto nádherné tajemství lásky. Je návratem ke kořenům víry. Rozjímáme-li o vykoupení, o nevyšlovném daru Boží milosti, nemůžeme si neuvědomit, že to vše jsme obdrželi výlučně z láskyplné Boží iniciativy. Jeliž bychom chtěli rozjímát právě o tomto aspektu tajemství spásy, zvolil jsem jako téma postního poselství na tento rok slova našeho Pána: *Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte*. (Mt 10,8).

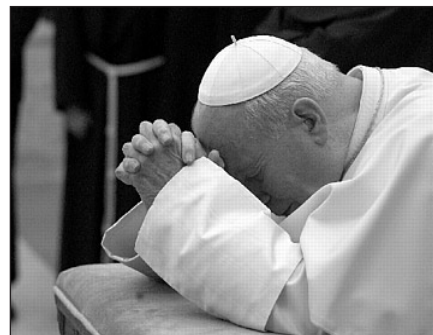
2. Bůh nám zcela dobrovolně dal svého Syna. Kdo z lidí si kdy mohl zasloužit podobnou výsadu? Svatý Pavel říká: *Vždyť všichni jsou hříšníky a nedostává*

se jim Boží spásy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma. (Řím 3,23-24). Bůh nás miloval nekonečně milosrdnou láskou a nezastavil se ani před tím, že hřích vážně narušil život člověka. Dobrotivě se sklonil k naší nemohoucnosti a učinil z ní příležitost, aby nově a hojněji vylil svou lásku. Církev bez přestání hlásá toto tajemství nekonečné Boží dobroty a opěvuje svobodné Boží rozhodnutí a přání člověka neod soudit, nýbrž jej znovu přivést ke společenství s Bohem. „Zadarmo

jste dostali, zadarmo dávejte.“ Kéž se tato slova evangelia rozezní v srdci každého křesťanského společenství při kajícím putování vstříc Velikonocům. Postní doba, která nás obrací k duchovnímu rozměru tajemství smrti a vzkříšení našeho Pána, ať všechny křesťany přivede k hlubokému úžasu nad velikostí daru, kterého se nám dostalo. Ano! Zadarmo jsme dostali. Není snad náš život úplně proniknut Božím dobrodiním? Božím darem je vznik života i jeho podivuhodný rozvoj. Právě proto, že se jedná o dar, nemůžeme lidskou existenci chápat jako majetek nebo soukromé vlastnictví, byť by nás schopnosti, kterými dnes lidstvo disponuje pro zkvalitňování života, mohly vést k přesvědče-

ni, že se člověk stal „pánem“ nad životem. Objevy v oboru lékařství a biotechnologii občas skutečně vedou člověka k tomu, že se považuje za stvořitele sebe sama a podléhá pokušení manipulovat „stromem života“ (Gn 3,24). Také zde je třeba zdůraznit, že ne všechno, co je technicky dosažitelné, je také dovolené z morálního hlediska. Snaha vědy zajistit člověku tako-

vou kvalitu života, která by lépe odpovídala lidské důstojnosti, je sice hodná našeho obdivu, ale nesmíme nikdy zapomenout, že lidský život je dar a tuto svou hodnotu si uchovává i tehdy, je-li poznamenán utrpením a omezeností. Tento dar je proto nutně stále přijímat a milovat. Zadarmo jsme svůj život přijali, zadarmo jej máme nabídnout ve službě druhým.

3. Postní doba nám opět představuje Krista, který se za nás obětoval na Kalvárii, a jedinečným způsobem nám dává poznat, že Kristus vykoupil život celého lidstva. Skrze Ducha svatého obnovuje Kristus náš život a dává nám účast na svém božském životě, uvádí nás do niterného vztahu s Bohem a dává nám zakoušet jeho lásku. O tomto vznešeném daru má každý křesťan vydávat svědectví. Svatý Jan píše ve svém evangeliu: *Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista* (Jan 17,3). Tento život jsme obdrželi při křtu a máme jej neustále rozvíjet a věrně na něj odpovídat osobně i jako společenství modlitbou, slavením svátostí a svědectvím života podle evangelia. Jestliže

jsme svůj život zadarmo přijali, máme jej také zadarmo darovat svým bratřím. Ježíš to vyžaduje od svých učedníků, když je jako své svědky posílá do světa: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“ Prvním darem, který máme věnovat svým bližním, je životní svatost, která dosvědčuje velkorysost Boží lásky. Postní putování ať je pro všechny věřící jedním velikým pozváním k prohloubení tohoto našeho zvláštního povolání. Všichni, kdo jsme uvěřili, musíme otevřít svůj život velkorysosti a bezvýhradně se věnovat Bohu i bližnímu.

4. *Máš něco, co bys nedostal?* (1 Kor 4,7), ptá se svatý Pavel. Z tohoto vědomí pak vychází požadavek milovat bližní a věnovat se jim. Úkol pomáhat potřebným je tím naléhavější, čím větší nouzi tito lidé zakoušejí. Nedopouští Bůh snad, aby lidé trpěli nedostatkem, protože chce, abychom jim vycházeli vstříc a osvobozovali se tak od svého sobectví a učili se žít opravdovou evangelijní lásku? Ježíšův příkaz je jasný: *Jestliže milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci?* (Mt 5,46). Svět hodnotí vztahy k druhým lidem na základě úroků a zisků, čímž se stále víc upevňuje v egocentrické vizi existence, ve které příliš často chybí místo pro chudé a slabé. Každý, i ten nejneschopnější člověk musí však být přijímán a milován proto, že je to člověk, bez ohledu na přednost a vady. Naopak: v čím větších obtížích se nachází, tím více konkrétní lásky mu máme prokázat. Právě tuto lásku dosvědčuje církev prostřednictvím nesčetných institucí, které se starají o nemocné, utlačované, chudé a vykořisťované lidi. Křesťané se tak stávají apoštoly naděje a budují civilizaci lásky. Velmi příznačné je to, že Ježíš pronesl slova „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“ právě v okamžiku, kdy posílal své apoštoly, aby

šířili evangelium spásy – první a nejvýznamnější dar, který dal lidstvu. Chce, aby se jeho království, které se přiblížilo na dosah (srov. Mt 10,5), šířilo skrze skutky nezištné lásky jeho učedníků. Tak to dělali apoštolové na úsvitu křesťanství a každý, kdo se s nimi setkal, mohl poznat, že přinásejí poselství, které je svým významem převyšuje. Stejně jako tehdy se i v současnosti stává dobro, které konají věřící, znamením a často přímo pobídkou k víře. Jestliže křesťan – podobně jako milosrdný Samaritán – vychází vstříc potřebám svého bližního, jeho pomoc se nikdy neomezuje pouze na hmotnou rovinu, ale vždy je to zároveň zvěst o Božím království, která lidem přináší pravý smysl života, naděje a lásky.

5. *Nejdražší bratři a sestry!* Ať je naší přípravou na postní dobu právě účinná velkodušnost vůči nejchudším bratřím! Jestliže jim otevřeme svá srdce, budeme si stále více uvědomovat, že naše darování se druhým je jen odpovědí na celou řadu darů, kterými nás neustále obohacuje náš Pán. Zadarmo jsme přijali, zadarmo dávejme! Jaké období by mohlo být vhodnější pro toto svědectví štědré lásky, kterou dnešní svět tak potřebuje, než tato postní doba? V samotné lásce, kterou k nám Bůh chová, je obsažena výzva, abychom se velkodušně darovali druhým. Děkuji všem laikům, řeholníkům i kněžím, kteří ve všech částech světa vydávají svědectví lásky. Kéž je tomu tak v životě každého křesťana, ať už se nachází v jakékoliv situaci. Tímto postním putováním kéž nás provází Maria, Panna a Matka krásného milování a Matka naděje. Všechny vás ujišťuji svou vroucí modlitbou a všem – především těm, kdo každodenně pracují na nejrůznějších „frontách“ křesťanské lásky – uděluji své zvláštní apoštolské požehnání.

Vatikán 4. října 2001, svátek sv. Františka z Assisi

Život Kristův (66)

LXVI. Ježíšovo vědomí ohledně vlastního povolání stát se výkupnou obětí

1) „Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta byl umučen a pohřben.“ V předešlé katechezi jsem se opírali o uvedená slova Vyznání víry a na tomto základě jsme se zabývali Kristovou smrtí jako historickou událostí, kterou lze chápat také ve světle historických okolností, v nichž se odehrála. Vyznání víry nám poskytuje údaje i v tomto ohledu, když se opírá o svědectví evangelí, v nichž se nachází bohatší historická dokumentace. Ovšem Vyznání víry podtrhuje rovněž skutečnost, že Kristova smrt na kříži se odehrála jako oběť za hříchy, a tak se stala cenou vykoupení člověka: „Byl za nás ukřižován“, „On pro nás lidi a pro naši spásu...“ Přitom zcela spontánně na myslí vytane otázka, jaké měl Ježíš z Nazareta vědomí ohledně cílového zaměření svého poslání, kdy a jak pochopil své povolání, které spočívalo v tom, aby se nabídl jako oběť za hříchy světa. Vzhledem k daným otázkám je nutno poznamenat, že není právě snadné proniknout k tomu, jak se historicky rozvíjelo Ježíšovo lidské vědomí. Evangelium na tuto skutečnost pouze naráží (srov. Lk 2,52), nicméně nenabízí v této záležitosti přesné údaje, abychom na jejich základě mohli přesně vymezit jednotlivé etapy takového rozvoje Ježíšova lidského vědomí. Mnoho evangelních míst, která jsme uvedli v předchozích katechezích, dokládá toto již zcela jasně Ježíšovo vědomí ohledně jeho vlastního životního poslání. Bylo to vědomí velmi živé, které reagovalo s plnou silou, a dokonce rozhořčeně vůči tomu, kdo ho pokoušel, kdo pohnut přímo soucitem vůči Ježíšovi, aby danou cestu opustil. To se přihodilo Petrovi, jemuž Ježíš zcela bez obalu neváhal otevře-

ně říci: *Jdi mi z očí, satane!* (Mk 8,33).

2) Ježíš věděl, že bude ponořen v křest krve (srov. Lk 12,50), a to ještě předtím, než jeho kázání a jednání narazí na rozhodný odpor a vzbudí zášť těch vrstev jeho lidu, které měly moc rozhodnout o jeho usmrcení. Byl si rovněž vědom toho, že nad jeho hlavou visí ono „je třeba“, které vyplývá z věčného rozhodnutí jeho Otce (srov. Mk 8,31), a to opět mnohem dříve, než historické události budou jasně směřovat k tomu, co předzvěděl. Není pochyb o tom, že po určité době se Ježíš držel stranou v tom ohledu, že by předpovídal svoji smrt. Nicméně od počátku si byl jasně vědom svého mesiášství, jak to dokládá jeho vystoupení v nazaretské synagoze (srov. Lk 4,16-21). Dobře věděl, že hlavní důvod vtělení a cílové zaměření jeho života je věčný Boží úrdek ohledně spásy člověka. *Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny* (Mk 10,45).

3) V evangelích se můžeme setkat s celou řadou dalších projevů Ježíšova vědomí ohledně jeho vlastního budoucího údělu v závislosti na Božím plánu spásy. Již odpověď dvanáctiletého Ježíše u příležitosti jeho nalezení v jeruzalémském chrámu je určitým způsobem prvním vyjádřením tohoto vědomí. Chlapec, když vysvětloval Marii a Josefovi, že se musí zabývat tím, co je záležitostí jeho Otce (srov. Lk 2,49), dává tím na srozuměnou, že je celým svým srdcem otevřen a zaměřen k tomu, co se má v budoucnu naplnit. Jako kdyby ve svých dvanácti letech chtěl na následující události připravit ty, kdo mu byli nejdražší, zejména se to

týkalo jeho matky Marie. Když nastal čas započít mesiášskou aktivitu, Ježíš se zařadil do zástupu těch, kdo chtěli přijmout křest pokání od Jana Křtitele v řece Jordánu. Navzdory Janovým protestům se mu snaží dát na srozuměnou, že má jasné vědomí o tom, že se má stát solidárním s kajícími hříšníky a že má na sebe vzít břímě hříchů lidstva, jak to konec konců jasně tvrdí na konci celé události Jan Křtitel: *Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa* (Jan 1,29). V těchto slovech je citelná ozvěna a jakýsi souhrn toho, co o Mesiáši předpovídal Izaiáš: *Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. ... Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel: jako beránek vedený na porážku, jako ovce před strážáči, zůstal němý, ústa neotevřel. ... Tím, co zakusí, získá můj spravedlivý služebník spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme* (Iz 53,5.7.11). Mezi slovy Jana Křtitele a Ježíšovým vědomím ohledně vlastního poslání byl bez jakéhokoli stínu pochybnosti hluboký soulad. Vždyť to, co vyjadřoval Jan, plně odráželo prorockví a hlubinné očekávání obsažené ve Starém zákoně.

4) Evangelia nám pak představují další situace a další výroky, z nichž je patrné zaměření Ježíšova vědomí na obětní smrt. V této souvislosti je třeba uvést obraz přátel Ženicha, tedy Ježíšových učedníků, kteří se nemusejí postit, dokud je Ženich s nimi. Ježíš pak pokračuje: *Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit* (Mk 2,20). Je to významná narážka, která nám dovoluje nahlédnout do Ježíšova vě-

domí. Z evangelií zcela jasně vyplývá, že Ježíš nikdy nepřijal nějakou myšlenku, která by dovolovala pomýšlet na naději na pozemský úspěch jeho vlastního díla. Boží znamení, tedy zázraky, které Ježíš konal, mohly vytvářet jakýsi prostor k takovýmto úvahám a očekáváním. Ježíš ale využil každé příležitosti k tomu, aby každé podobné očekávání popřel, aby vyvrátil všechny nevhodné iluze, poněvadž věděl, že jeho mesiášské poslání se nemohlo naplnit jinak než prostřednictvím oběti.

5) Vůči svým učedníkům Ježíš uplatňoval tu nejvhodnější pedagogii. To je patrné obzvláště jasně v okamžiku, kdy apoštolové došli k přesvědčení, že Ježíš je pravým Mesiášem, Kristem, jak to vyjadřuje zvolání Šimona Petra: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha* (Mt 16,16), což bylo možno pojímat jako kulminační bod zrání Dvanácti v souvislosti se zkušeností, kterou udělali ve společenství s Ježíšem. A právě po této události, k níž došlo v okolí Caesareje Filipovy, Kristus poprvé otevřeně hovoří o svém utrpení a o své blízkosti se smrti: *Potom je začal poučovat, že*

Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých (Mk 8,31; srov. Mt 16,21; Lk 9,22).

6) Rovněž slova ostré výtky adresované Petrovi, který se bránil přijmout to, co právě uslyšel (*Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!* - Mt 16,22), tedy slova Ježíšovy reakce na Petřův výrok dokládají Ježíšovo jisté vědomí ohledně jisté budoucnosti, kterou je obět. Být Mesiášem pro Ježíše znamenalo dát vlastní život za mnohé (srov. Mk 10,45). Již od počátku Ježíš věděl, že právě toto byl poslední smysl jeho poslání a jeho života. Právě proto odmítal všechno, co by mohlo být popřením tohoto obětního zaměření, nebo by se tak alespoň mohlo jevit. To je patrné již v epizodě pokoušení na poušti, když Ježíš zcela jednoznačně odmítne pokoušitele, který se ho pokouší lstivě zaměřit na pozemský úspěch (srov. Mt 4,5-10; Lk 4,5-12).

7) Musíme ale zároveň také upozornit na skutečnost, že když Ježíš hovořil o svém nastávajícím utrpení a o své smrti,

zároveň se také zmiňoval o tom, že po třech dnech vstane z mrtvých. Tento dodatek rozhodně nemění podstatný význam, který má ohlašovaná mesiášská obět, jež se naplní Ježíšovou smrtí na kříži, nýbrž jasně ukazuje spásitelský a obživující význam této obětní smrti. A právě to patří k nehlubší povaze Kristova poslání: Vykupitel světa je ten, v němž se musí naplnit Pascha, tedy přechod člověka k novému životu v Bohu.

8) V tomto duchu tedy Ježíš formoval své apoštoly a jasné při tom podtrhoval perspektivu, v níž se bude muset pohybovat jeho budoucí církvev. Apoštolové, jejich nástupci a spolu s nimi také všichni Kristoví následovníci kráčející ve stopách ukřížovaného Mistra budou muset projít cestou kříže: *Dejte si pozor! Budou vás vydávat soudům a v synagogách budete bít, budou vás stavět před vladaře a krále kvůli mně, abyste jim vydali svědectví* (Mk 13,9). *Budou vás mučit a zabíjet, u všech národů budete pro mé jméno v nenávisti* (Mt 24,9). Ovšem jak apoštolům, tak i svým budoucím následovníkům, kteří budou

mít podíl na utrpení a smrti svého Pána, zároveň také slibuje: *Vy budete plakat a nářikat, svět se však bude radovat. Vy budete sice zarmouceni, ale váš smutek se obrátí v radost* (Jan 16,20). Apoštolové i církvev jsou povoláni k tomu, aby měli podíl na Kristově velikonočním tajemství, a to v jeho plnosti. Jedná se o tajemství, kde se z utrpení a zármutku toho, kdo bere podíl na Kristově smrti na kříži, rodí radost nového života v Bohu.

*Preklad
doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

MOC LIDÍ A MÁLO PENĚŽ?

Vraždy pacientů a obchody s těly zemřelých, které vyšetřuje polská policie, jsou zřůdností, o nichž se nám sotva zdálo v nejstrašnějším snu. Ovšem kupčení s nebožtíky v podobě tipaření a provizí od „havranů“ je podle šéfů českých pohřebních služeb běžné i u nás. Není to trestné, ale krajně neetické. Je rozdíl mezi zjištěným usmrcením nemocného či zraněného a zpeněžením smrti, které již nešlo zabránit. Značný rozdíl je ale také mezi vyplácenými částkami: za polského nebožtíka až 16 tisíc korun (v přepočtu), za českého pouhá tisícovka...

Jako by český průmysl posledních věcí člověka vyčkával na „neviditelnou ruku trhu“, až dá těžce zraněnému první injekci Pavulonou.

Bezohledný hlad po penězích, jaký vyvolává pohasínající lidský život, na sebe nemusí dát dlouho čekat. Pro ty, kdo prosazují ukončení života nevyléčitelně nemocných, není přece lidský život žádným tabu. Nejsou-li žádné peníze pokládány za špinavé, proč neinkasovat za „pomoc na onen svět“? Ani zadlužený stát nehledí na prodloužení života za hranici produktivity nijak přívětivě. Proto blahovolně připouští diskusi o eutanázii a ignoruje její zneužitelnost. A porušují-li někteří lékaři sami zásadu ochrany počatého života, jaký etický příklad dávají zdravotnickému personálu?

Nazvat zvířecím jménem tvora v bílém plášti, který člověka usmrtí a prodá jeho tělo jako „kůži“ pohřebnímu ústavu, by bylo nespravedlivé ke zvířecí říši. Z pohledu ideologie, kombinující neúcty k životu se zbožněním peněz, však není praxe „andělů smrti“ až tak překvapující. Vyjadřuje absolutní sobectví na principu: více peněz pro méně lidí.

Dr. Jiří Karas
www.karasj.cz

Modlitba je nevýslovná láska Z homilie připisované svatému Janu Zlatouštemu

Modlitba, rozmluva s Bohem, je největší dobro. Znamená totiž společenství a jednotu s Bohem. A jako září tělesné oči, hledí-li do světla, tak i duše upřená na Boha září jeho nevýslovným světlem. Nemluví ovšem o modlitbě vázané na vnějšek, ale o té, jež vychází ze srdce; jež se neomezuje na určitou dobu nebo hodinu, ale děje se bez ustání, ve dne v noci.

Nestačí se totiž soustředit na Boha pouze tehdy, kdy se oddáváme modlitbě. Také když jsme zaměstnáni jakýmikoli povinnostmi, ať už je to péče o chudé či jiné starosti anebo užitečné dobročinné dílo, je třeba dát se pronikat touhou po Bohu a myšlenkou na něj. Neboť všechno, co Boží láska ochutí jako sůl, se pak stane tím nejlahodnějším pokrmem pro Vládce veškerenstva. Venujeme-li Bohu co nejvíce času, můžeme se neustále po celý život těšit z užitku, který z toho plyne.

Modlitba je světlem duše, je pravým poznáním Boha a prostřednicí mezi Bohem a lidmi. Duše se jí pozvedá až vzhůru do nebes, nevýslovnou láskou objímá Pána a jako dítě volající s pláčem po matce touží po nebeském mléku.¹ Vyslovuje svá nejvlastnější přání a dostává dary, které přesahují vše viditelné a přirozené.

Modlitba je naším ctihodným prostředníkem u Boha, dodává srdci odvahy, upokojuje duši. Ale mluví-li o modlitbě, nedomnívejte se, že jde o slova. Modlitba je touha po Bohu, je to nevýslovná láska, která nepochází z lidí, ale má původ v božské milosti. Apoštol o ní říká: Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.²

Daruje-li Pán někomu takovou modlitbu, je to bohatství, o něž jej nikdo nemůže připravit, nebeský pokrm, který sytí duši. Okusil-li jej kdo, navždyc-

ky bude toužit po Pánu, jako by jeho srdce zachvátil prudký oheň.

Když se chceš takto začít modlit, vymaluj svůj domov mírností a pokorou, osvětli jej světlem spravedlnosti a dobrými skutky jej vyzdob jako ryzí zlatem. Namísto mramoru a mozaiky jej okrášli vírou a velkodušností. A když to všechno zastřešíš modlitbou, bude stavba domu hotová. Takže Pán bude mít přichystaný dokonalý příbytek a ty ho přijmeš jako ve skvostném královském paláci. Z jeho milosti jako bys již měl v chrámu své duše umístěný jeho věrný obraz.

Pozn.:

¹ Srov. 1 Petr 2,2; ² Řim 8,26b

Pochod pro život 2002

Na letošní sobotu 23. března se chystá druhý pražský Pochod pro život. Všechny srdečně zveme do Týnského chrámu na Staroměstském náměstí v Praze, kde ve 13 hodin začíná Pochod pro život mši svatou celebrouvanou arcibiskupem Karlem Otčenáškem. Od 12.30 hod. je možno připojit se k modlitbě růžence. Ti, kteří nebudou mít možnost přijet do Prahy, se mohou spojit v modlitbě prostřednictvím Radia Prohlas, které bude mši svatou přenášet přímým přenosem.

Je dobré stručně si připomenout smysl akce, jíž je upozornění veřejnosti na přetrvávající legalizované projevy neúcty k lidskému životu a naše postoje k těmto jevům.

Otec arcibiskup Karel Otčenášek v loňském roce zdůraznil, že přišel mezi účastníky Pochodu pro život jako zástupce katolické církve a že jeho následující slova vyjadřují její stanovisko. Uvedl, že církev má na problém ochrany lidského života vyhraněný názor. Zásadně odmítá hřích potratu, ale to neznamená, že nechce vidět okolnosti, jež k němu často vedou – různé těžkosti a stresy, ale i nevědomost. Staví se naopak za účinnou pomoc matkám v nouzi. Je třeba usilovat, aby se každé počaté dítě mohlo narodit, ale také aby mohlo i šťastně žít.

Na níže uvedené adrese je možno si objednat plakáty zaměřené především na osvětu nevěřící části naší společnosti.

Tyto plakáty budou v březnu vystaveny v městské hromadné dopravě ve větších městech ČR a díky mnoha dobrovolníkům také na mnoha dalších místech (nástěnky, menzy, ordinace lékařů, centra mládeže atd.). Pokud byste i vy mohli pomoci, aby se tyto informace probouzející svědomí dostaly tam, kde to je potřeba, je žádoucí i vaše iniciativa. Plakáty jsou udělány nadčasově, proto se dají použít nejenom v březnu, ale kdykoli. Možné formáty: A4, A3, A2 na výšku, A3 na šířku.

Bližší informace:

**Hnutí Pro život ČR,
Hlubočepská 85/64,
152 00 Praha 5,
tel.: 0603-976231,
e-mail: info@prolife.cz,
http://prolife.cz**

**FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE
v Ústí nad Orlicí, 7. ročník - soboty 5. a 12. října 2002**

Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí, Římskokatolická farnost - děkanství a město Ústí nad Orlicí vyhlásují 7. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie.

Sobota 5. října 2002 - 1. část festivalu - chrámoví varhanici.

Sobota 12. října 2002 - 2. část festivalu - chrámové sbory.

Festival bude zakončen společně zpívanou mší svatou.

Na výběrový festival se může přihlásit každý chrámový varhaník a chrámový sbor na adrese: Římskokatolická farnost - děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „Festival“, tel./fax: 0465/52 35 64.

E-mail: dekanstvi.uo@wo.cz

Internet: http://dekanstvi-uo.web.worldonline.cz

Zájemcům obratem zašleme podrobné podmínky festivalu (včetně společně zpívaných skladeb při mši svaté) a přihlášku. O informaci žádejte neprodleně, uzávěrka přihlášek je 31. března 2002.

Konání duchovních cvičení na Hoře Matky Boží v Králíkách

15. 4. - 19. 4. 2002 pro ženy, muže, manželské páry, přednáší P. Josef Groz ● 14. 10. - 18. 10. 2002 pro ženy, muže, manželské páry, přednáší P. Josef Groz ● Veškeré informace poskytneme na tel. č. 0446/63 11 78, nebo písemně na adrese Josef Hudec, Poutní dům, Hora Matky Boží, 561 69 Králíky.

Velikonoce v bazilice Panny Marie na Starém Brně 2002

28. 3. - Zelený čtvrtek: mše svatá na památku Večeře Páně bude v 17.00 hod. ● **29. 3. - Velký pátek:** křížová cesta v 15.00 hod., velkopáteční obřady začnou v 17.00 hod. ● **30. 3. Bílá sobota:** velikonoční vigílie začne v 19.30 hod. ● **31. 3. Boží hod velikonoční:** bohoslužby v 7.30 - 9.00 - 11.00 a v 18.30 hod. ● **1. 4. Velikonoční pondělí:** bohoslužby v 7.30 - 9.00 - 11.00 a v 18.30 hod. Upozornění: Od 31. 3. 2002 během letního času budou v bazilice na Starém Brně večerní bohoslužby vždy v 18.30 hod.

FATIMSKÝ APOŠTOLÁT ČR V ROCE 2002

Pro všechny členy Fatimského apoštolátu ČR i pro případné zájemce z jiných katolických hnutí připravil Fatimský apoštolát pod vedením P. Pavla Dokládalá tří denní formační setkání - exercicie.

Členové FA se přihlásí u vedoucího svého oblastního centra (název obl. centra a jméno vedoucího jsou uvedeny na nových členských průkazech). Nečlenové se přihlásí v národním centru v Koclířově.

Zahájení je vždy první uvedený den večer v 18 hod. mší svatou, ukončení poslední den dopoledne. Fatimský apoštolát vidí nutnost prohloubení mariánské úcty, a žádá proto naléhavě své příznivce o účast.

Termíny setkání jednotlivých oblastí:

Oblast Ostrava 4. 3. - 7. 3., obl. centrum Hradec Králové 11. 3. - 14. 3., Valašské Meziříčí 14. 3. - 17. 3., Třebíč 4. 4. - 7. 4., Liberec 8. 4. - 11. 4., Vlnčov 11. 4. - 14. 4., Brno 6. 6. - 9. 6., Veselí nad Lužnicí a Holešov 5. 9. - 8. 9., Hodonín 26. 9. - 29. 9., Praha 3. 10. - 6. 10., Domažlice a Ústí n. L. 7. 11. - 10. 11., Jeseník a Svitavy 5. 12. - 8. 12. 2002.

Jednotná cena za celý seminář je 750 Kč. Cílová stanice vlaku či autobusu je okresní město Svitavy; odtud je pravidelná linka přímo k recepci - zastávka Koclířovská (6 km) - vždy v den zahájení 12.20, 13.40, 14.55, 16.10, 17.10., 18.10 hod.

Potřebným chceme pomoci finančně, aby se mohli zúčastnit. Informujte o těchto aktivitách FA ve vašich modlitebních skupinách.

P. Pavel Dokládal, 569 11 Koclířov u Svitav
tel./fax: 0461/543164

Liturgická čtení

Neděle 3. 3. - 3. neděle postní

1. čt.: Ex 17,3-7

Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9

Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

2. čt.: Řím 5,1-2.5-8

Ev.: Jan 4,5-42

Pondělí 4. 3. - připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: 2 Král 5,1-15a

Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4

Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)

Ev.: Lk 4,24-30

Úterý 5. 3. - ferie

1. čt.: Dan 3,25.34-43

Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21-35

Středa 6. 3. - ferie

1. čt.: Dt 4,1.5-9

Ž 147,12-13.15-16.19-20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 7. 3. - připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Jer 7,23-28

Ž 95(94),1-2.6-7.8-9

Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)

Ev.: Lk 11,14-23

Pátek 8. 3. - připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Oz 14,2-10

Ž 81(80),6c-8a.8bc-9.10-11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b-34

Sobota 9. 3. - připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Oz 6,1-6

Ž 51(50),3-4.18-19.20-21ab

Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)

Ev.: Lk 18,9-14

Život máš k tomu, abys hledal Boha, smrt, abys ho našel, věčnost, abys ho vlastnil.

P. Nouetu

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	3.3.	4.3.	5.3.	6.3.	7.3.	8.3.	9.3.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	338	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	338	342	345	348	352	355	359
Antifona k Zach. kantiku	338	342	345	349	352	356	359
Prosby	338	342	346	349	352	356	359
Záv. modlitba	339	343	346	349	353	356	360

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	339	343	346	350	353	356	360
Záv. modlitba	339	343	346	349	353	356	360

Nešpory:

	SO						
Hymnus	268	268	269	268	269	268	268
Antifony	336	340	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	336	341	344	347	351	354	361
Ant. ke kant. P. M.	337	341	344	347	351	354	362
Prosby	337	341	344	348	351	355	362
Záv. modlitba	339	339	343	346	349	353	364

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Josef Janšta: VELIKONOCE I

Velikonoce jsou vrcholným obdobím církevního roku. Druhý svazek edice „Večerní čtení“ chce pomoci rodinám, aby si prožitek velikonoční radosti přenesly do společně strávených večerů. „Velikonoce I“ se mají stát „kamarádem“ rodičů a dětí, kteří se po společné četbě snaží rozhodnout, hledají východiska a také se radují. Ale i osamělí čtenáři mohou s obrozeným velikonočním poselstvím šířit radost křesťanství do svého okolí. Knižka je psána pro děti, ale pomůže i dospělým k osvojení dětského vnímání světa, jehož oddanost a důvěrnost dal Ježíš za příklad všem. I proto nemají knížky edice „Večerní čtení“ určeno, pro který věk jsou vhodné. Rozmanitost příběhů dává předpoklad, že je budou vnímat děti nejen základního školního věku, ale i dospělejší a dospělé děti Boží.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 152 stran, 93 Kč

Novinka

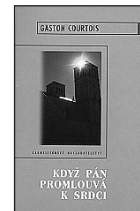
je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A5, 400 stran, 295 Kč

Gaston Courtois: KDYŽ PÁN PROMLOUVÁ K SRDCI

Duchovní zápisky otce Gastona Courtoise, člena řádu Synů Boží lásky, sebrané a redakčně zpracované Agnes Richommovou. Zápisky svědčí o Courtoisově velmi důvěrném vztahu ke Kristu, který se projevoval především neustálou potřebou hluboké vnitřní modlitby. Z ní se také rodily myšlenky, z nichž mnohé byly zveřejněny v jeho bohatém díle.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 115x180 mm, 160 stran, 129 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra: LECTIO DIVINA 3 - DOBA POSTNÍ A VELIKONOČNÍ TRIDUUM

Třetí svazek nové ediční řady, která vychází z biblických textů nedělního i feriálního lekcionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou lectio divina. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislostí. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následují krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr

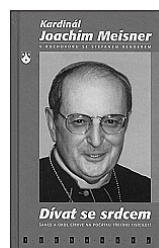

DÍVAT SE SRDCEM

Šance a úkol církve na počátku třetího tisíciletí

Kardinál Joachim Meisner v rozhovoru s novinářem Stefanem Rehderem komentuje mnohé žhavé otázky církevní a společenské krize - např. Němci a morálka, kněží a laici, celibát, rodina aj.

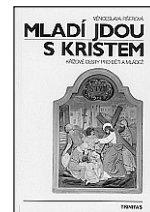
Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 176 stran, 169 Kč

Věnceslava Fišerová: MLADÍ JDOU S KRISTEM

Deset křížových cest pro děti a mládež. Lze je rozjímat jak v kostele, tak i ve společenství mládeže a v rodinném prostředí.

Trinitas, brož., A6, 72 stran, 49 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.